

ה"ט 11491/04/22 - פלונית נגד פלוני, אלמונית, אלמוני

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

ה"ט 11491-04-22 פלונית נ' פלוני ואח'

בפני: כבוד השופטת לירון זרבל - קדשאי

המבקשת: פלונית

ע"י ב"כ עו"ד ורדית אבידן

נגד

המשיבים: 1. פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יהודית מייזלס

2. אלמונית

3. אלמוני

פסק דין

מבוא

1. עסקינן בבקשה למתן צו הגנה, שהגישה **המבקשת**, אישה צעירה שבמועדים הרלוונטיים לטענותיה התגוררה ב[ישוב] (להלן - "**הישוב**"). **המשיב מס' 1** הוא אחיה של המבקשת, נשוי ואב לבת. למבקשת והמשיב אחות נוספת (להלן - "**האחות**"). שני הוריה של המבקשת, המשיבים מס' 2-3, נכרכו אף הם בהליך דנן.

2. המבקשת מוכרת על ידי המוסד לביטוח לאומי כבעלת נכות בשיעור 50% ודרגת אי-כושר בשיעור 100%, וזאת על רקע קשיים נפשיים עמם מתמודדת שנים ארוכות, ומשתקפים בין היתר בהפרעות אכילה, הפרעות שינה, דיכאון וחרדה, וכל אלה אף נותנים אותותיהם גם על מצבה הפיזי.

עמוד 1

3. לטענתה של המבקשת, לידתם של קשייה הנפשיים טמונה בין היתר בהתעללות נפשית, פיזית ומינית מצד הוריה והמשיב, ואחרים, שהביאה להתנתקותה מבני משפחתה, אשר מוסיפים ומעמידים אותה בסכנה ממשית, בעטיה הוגשה הבקשה.

4. במסגרת החלטה זו וכמפורט בהרחבה בהמשך, מצאתי לעמוד מעבר לבירור הקונקרטי של נסיבות המקרה, גם על תכליות ההליך של בקשה למתן צו שיפוטי מכוח החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991 (להלן - **"החוק מניעת אלימות"**) ומכוח החוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001, וזאת על רקע חריגות הנסיבות המאפיינות מקרה זה והקשיים הטמונים בהליך המשפטי שננקט.

הרקע הרלוונטי

הבקשה הקודמת למתן צו הגנה

5. ביום 20.6.21 הגישה המבקשת לבית המשפט לענייני משפחה בבאר שבע בקשה לצו הגנה נגד המשיב (להלן - **"ההליך בב"ש"**). מסמכי ההליך בב"ש צורפו לבקשת המשיב לביטול הצו שניתן במעמד צד אחד בבית משפט זה (נספח 4 שם). על גבי בקשתה בהליך בב"ש ציינה המבקשת כי **"ביום 19.6.21 איים עלי המשיב שאם לא אענה לו לטלפון יפרוץ לי לדירה. המשיב ניסה לפרוץ לי לדירה והגשתי תלונה במשטרה. המשיב הוא אח שלי ואין לי כל קשר איתו שנים ואני לא מעוניינת בכל קשר עמו. בית המשפט מתבקש לעזור לי. איני יכולה לנהל אורח חיים תקין וסביר"**.

6. ביום 30.6.21 התקיים דיון במעמד הצדדים במסגרת ההליך בב"ש. לאחר דין ודברים בו, בין היתר, הצהיר המשיב שלא ייצור כל קשר עם המבקשת, ומנגד המבקשת הסכימה לחזור בה מן הבקשה, ומשכך התקבלה בהסכמה ההחלטה הבאה (ההדגשה אינה במקור):

"בהסכמת הצדדים, לאחר העיון במכלול שהוגש בתיק והמצוי בו, מתוך הבנה שהמבקשת הבהירה מפורשות את רצונה שהמשיב לא יהא עמה עוד בקשר, כמו גם שהמשיב עצמו הבהיר שיכבד את רצונה זה, ולאחר שהמבקשת חזרה בה מן האמור בבקשה ובבקשה [צ"ל"התצהיר", לז"ק], אני דוחה את התובענה. הצו הארעי שניתן ביום 21.6.21 מבוטל בזה במלואו [...]".

הבקשה דנן למתן צו הגנה

7. כ - 9 חודשים לאחר דחיית ההליך בב"ש, ביום 6.4.22, המבקשת הגישה לבית משפט זה בקשה למתן צו הגנה, בהתאם לחוק למניעת אלימות. הפעם הוגשה הבקשה גם נגד שני הוריה של המבקשת, וזאת בעת שהמבקשת שהתה במעון חירום בו הושמה באמצעות שירותי הרווחה. בבקשתה ציינה המבקשת שהמשיב **"ניסה לפרוץ לדירתי**

בניגוד לרצוני לאחר שסירבתי לפגוש אותו ובקשתי שילך". עוד ציינה, שהגישה נגד המשיב תלונה במשטרה, ולטענתה אף ניתן נגדו צו הגנה שתוקפו פקע (ההליך בב"ש). לעניין זה הוסיפה ש"לא הבנתי את המתרחש בדיון [...] וחתמתי בצורה לא מודעת על ויתור צו הגנה". עוד לדבריה הגיעה להסכמות עם המשיב במסגרת אותו הליך, אך המשיב והוריה מוסיפים להטריד אותה באמצעות צדדים שלישיים. היא חשה סכנה גופנית מפני המשיב בעקבות איומים מצדו. תחת "ממצאים רפואיים" ציינה המבקשת בבקשתה, כי נזקקה לטיפול נפשי "עקב פגיעות שהתרחשו בילדות ועקב המשך הרדיפה והאיומים עד כה". לדבריה אובחנה כסובלת מ"פוסט-טראומה מורכבת ע"י פסיכיאטר" ותפקודה נפגע באופן משמעותי.

8. בתצהירה שצורף לבקשה ציינה המבקשת ש"לפניי כשנה אחי פרץ לדירתי כשסירבתי לפגוש אותו. הגשתי תלונה במשטרה והגשתי בקשה לצו הגנה [...] המשכתי לקבל איומים ושיחות טלפון והודעות". המבקשת מתארת עוד ניסיונות מצד המשיב וההורים לכאורה לאתר אותה בעוד היא נודדת בין חברותיה. עקב החשש לשלומה, שירותי הרווחה שיכנו אותה במעון מוגן, שם היא שהתה כ- 6 חודשים נכון לאותה עת. גם בעת שהותה שם הוריה התקשרו אליה פעמים רבות ביום לדבריה. היא מעוניינת לצאת מהמקלט בו שוהה, וחשה סכנה לשלומה. היא מעוניינת בהפסקת ההטרדות, כדי שתוכל להיות פנויה לנהל אורח חיים תקין.

הדיון במעמד צד אחד

9. בפניי בית המשפט, במעמד צד אחד ביום 6.4.22, חזרה המבקשת על הדברים. מפאת חשיבותם, נביאם במלואם:

"אני עכשיו יוצאת ממעון חירום נשים, שהרווחה הפנתה אותי אליו. אני מרגישה לא בטוחה לצאת. נכנסתי בגלל איומים שהגיעו דרך אח שלי פנה לכל מיני גורמים אחרים שניסו לאתר כתובת שלי לפגוע בי פיזית, כי הוא כועס שהגשתי נגדו תלונה במשטרה. חברות שלי קיבלו טלפונים ממוזרים שמבקשים את הכתובת שלי. הייתי במקום טיפולי פוסט טראומה בצפון, וגם הגיעו לשם איומים. נאלצתי לעזוב את המקום והרווחה הפנתה אותי למקלט, אבל במקלט לא הצליחו לעזור לי. אני במקלט כבר חצי שנה. האיומים המשיכו, לפני פחות מחודש נודע לי מהמדריכה במקום הטיפולי הקודם שהייתי בו שהתקשרו אליה וביקשו את הכתובת שלי, היא אמרה שזה היה אגרסיבי ובצעקות, היא אמרה שלא מניחים לה וממשיכים להתקשר, אפילו התחזו לבית המשפט. החלפתי מספר טלפון והוא לא יודע אותו אז אני לא יכולה לדעת. אפילו שעזבתי המדריכה קיבלה טלפונים מאנשים שמנסים לאתר את הכתובת שלי. אני החלפתי את המספר. אני צפויה לצאת מהמקלט מחר, יום חמישי. אני מפחדת לצאת מהמקלט, כי אני בלי הגנה. אני הגשתי נגד שלושה אנשים, ההורים שלי ואחי. אח שלי מנסה ליצור קשר איתי דרך ההורים. אפילו שהבהרתי שאני לא רוצה שיצרו איתי קשר, הם מנסים ליצור איתי קשר. מאז שהגשתי את צו ההגנה נגד האח שלי הם מטרידים אותי בטלפון שש, שבע שיחות כל יום. אני מאוד מפחדת אם ייקבע דיון במעמד הצדדים. אחרי הדיון הקודם זה החמיר. אחי פרץ לדירה שלי ואיים שלא משנה לאן אלך הוא ימצא אותי".

10. בעקבות הדברים, ועל בסיס "התרשמות ראשונה", מצאתי לנכון להעתר לבקשה והענקתי למבקשת צו הגנה

במעמד צד אחד נגד המשיב וההורים (להלן - "צו הביניים").

בעקבות בקשת המשיב לביטול צו הביניים

11. ביום 11.4.22 הגיש המשיב בקשה לביטול צו הביניים. לדבריו נדרש להתגונן בפעם השניה מפני טענות סרק המועלות מפי אחותו, שמוכרת כבעלת נכות פסיכיאטרית. המשיב הזכיר את ההליך בב"ש במסגרתו נדחתה בקשת המבקשת, לאחר שחזרה בה מטענותיה שם.

12. בעקבות בקשת המשיב, בהחלטתי מיום 11.4.22 קבעתי מועד לדיון דחוף במעמד הצדדים ליום 13.4.22. ביום 11.4.22 עתרה המבקשת לדחות את מועד הדיון על מנת להסדיר ייצוג משפטי, וביום 12.4.22 הוגשה התנגדות המשיב למבוקש. בהחלטה מיום 12.4.22 המלצתי שבכפוף לדחיית הדיון כמבוקש, יבוטל הצו ותינתן התחייבות הדדית חתומה לאי-יצירת קשר. ביום 13.4.22 הודיעה המבקשת שהיא מתנגדת לביטול צו הביניים. המשיב הביע אותו יום את הסכמתו להתחייב שלא ליצור קשר בעצמו או באמצעות אחר ובלבד שיבוטל צו הביניים. ביום 13.4.22 קבעתי שבהעדר הסכמת המשיב, הדיון יתקיים במועדו. ביום 13.4.22 הודיעה המבקשת שהיא מסכימה לביטול צו הביניים בכפוף להתחייבות האמורה. **מתוקף הסכמה זו קבעתי ביום 13.4.22 שצו הביניים בטל, והתחייבות המשיב נרשמה. הדיון נדחה ליום 26.4.22.**

13. אציין שאביה של המבקשת, הוא המשיב מס' 3, הודיע לבית המשפט שלא היה לו קשר כלשהו עם המבקשת מאז שנת 2012. לדבריו, העיסוק בדבר גורם לו שברון לב, ואין הוא מתנגד למתן הצו נגדו. לדבריו הוא סומך ידיו על טענות בנו המשיב, שהן אמת לאמיתה.

הדיון במעמד הצדדים ביום 26.4.22

14. **המבקשת** הופיעה לדיון מלווה בבאת-כוחה כנ"ל, מטעם "הקליניקה לפמיניזם ומשפט באוניברסיטת [...]"; שתי עובדות סוציאליות המלוות את המבקשת; ומלווה נוספת מטעם "המרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית". **המשיב** התייצב לדיון בלוויית אמם של הצדדים, שהצהירה שאינה מתנגדת למתן צו הגנה נגדה. בפתח הדיון הצעתי נוכח רגישות הנסיבות, שמוטב יהיה לצדדים, שהנם אנשים בגירים שאינם מתגוררים בסמיכות, להסתפק בהתחייבות הדדית שלא ליצור קשר זה עם זה, ולהימנע מבירור ההליך ושמיעת העדים.

15. הצעה זו נדחתה ע"י המבקשת ולדברי באת כוחה: "**לא נוכל להסכים להצעת ביהמ"ש. ואנחנו עומדים על מתן צו הגנה. אני קיבלתי את התיק לידי ביום ראשון ומאז אנחנו בתהפוכות כדי למצוא עדים שראו את הפריצה ומצבה של המבקשת ובהקשר שבגיניו התבקש הצו, מבחינתנו הוא מאוד אקוטי במיוחד השיקום שלה. לשאלת ביהמ"ש הצו דרוש הן לשיקום של המבקשת והן להגנה עליה. היתה בעבר התחייבות הדדית, והיא הופרה, ולכן אנחנו לא רוצים לקחת את הסיכון ולהתחייב [...]** גם אם מדובר בצו לתקופה מוגבלת הדבר יסייע להמבקשת בשיקום אני כעורכת דין יש לי ראיות לרבות רפואיות שקושרות את המשיב לבקשה

[...] ("ע' 3, ש' 21). עוד לדבריה, "הבאנו עדויות שמעידים שהוא הטריד אותה והמבקשת עברה תהליך שהחלק הראשון של התהליך ההכרה ההבנה הניתוק הוא חייב בגלל זה היה ניתוק יש לי כאן שתי עובדות סוציאליות ומדריכה מאמן שהיו עדות ללחצים של המבקשת בגלל המסרונים ויש דנמיקות שהם קשות" (עמ' 5, ש' 28).

16. המבקשת עצמה שבה וציינה כך:

"אחרי הנסיון הפריצה לדירה שלי היה נסיונות אובסיסיביים ובצורה מאיימת הנסיונות של המשפחה שלי לאתר אותי, זה היה אחים שלי וההורים שלי, ואנשים נוספים שאני לא יודעת איך קיבלו את המספרים שלי, הבקשה היתה אותה בקשה ונאלצתי לעבור הרבה מאוד דירות. אני לא מאמינה שזה ממקום של דאגה. עברתי פגיעה במשפחה בילדות, אני עדיין מנסה לעבד את זה, אפרט את זה כשהם לא יהיה באולם.

כשבית המשפט מסביר לי מהותו של צו הגנה והצורך שלי להחשף ולעמוד לחקירה נגדית ע"י המשיב, אני אומרת שבשלב זה אני יכולה לעמוד ולחשוף את הדברים במעמד אחי ואמי והסיבה שביקשתי צו הגנה היא מחשש לשלומי הפיזי, האיום הזה מונע ממני אורח חיים תקין, אני לא יכולה לחיות באיום שיגיעו לדירה שלי ותתרחש עוד פגיעה. אני רוצה שיעזבו אותי בשקט ובחופש לנהל אורח חיים, אני אדם מבוגר ויכולה להחליט עם מי אני רוצה לקיים את החיים שלי. חברות שלי מאוימות מזה שאני אהיה אצלם, נוכח החוויה הזו [...] כל מה שאני מבקשת שיעזבו אותי, ואם אי אפשר אני מבקשת שבית המשפט ישמע אותי, אני יודעת שצו הגנה זה זמני אבל זה הזמן שאני צריך כדי להתחזק.

המשיב הוא זה שפרץ לדירה שלי והפעיל את ההורים שלי והפעיל אחרים. אני מבקשת שיכירו בכך שאני צריכה הגנה" (עמ' 7, ש' 6).

17. המשיב עצמו עמד אף הוא על מתן פסק דין שלא בהסכמה, בצינו כי "פסק דין שניתן בהסכמה הוא לא כמו פסק דין שניתן לאחר ניהול הליך. אני לא אוכל להסתכל על עצמי בעיניים, אם העננה לא תוסר באופן מוחלט ביותר" (עמ' 5 ש' 21-23).

18. בנסיבות העניין ונוכח עמדות הצדדים, לא היה מנוס אפוא מקביעת התיק לשמיעת ראיות.

תמצית טענות המבקשת

19. בתצהיר עדותה העמידה המבקשת גרסה רחבה ועמוקה יותר מגרסתה בבקשה דן ובהליך בב"ש.

המבקשת תארה את אבחונה כמתמודדת עם פוסט-טראומה מורכבת והפרעות אכילה, וכך "עקב הפגיעות המתמשכות

שעברתי בחיי לדבריה. בשנים האחרונות טרם הגשת ההליך בב"ש היתה סטודנטית במכללת [...] והתגוררה בשוב, עבדה ועסקה בהתנדבות לקהילה. בתקופה זו החלה להתמודד עם "פלאשבקים" מעברה. לדבריה זכרונות אלה עסקו ב"פגיעות רגשיות, פיזיות ומיניות מתמשכות שעברתי בבית ומחוץ לו ע"י הוריי ואחי - פגיעות שהיום אני יודעת לקרוא להם התעללות והם הבסיס לפחד שלי כיום ולעתידי".

20. בעקבות ההחמרה המתוארת במצבה, לדבריה הפסיקה את לימודיה והתמקדה בשיקום באמצעות אנשי מקצוע וחבריה. בסיוע עו"ס הרווחה זכתה לסל שיקום. לדבריה עוד, שגרה מטיבה זו נשללה ממנה באחת **"מאז שאחי פרץ לביתי"**.

21. לדבריה, לאחר יציאתה מבית ההורים, נעזרה באחות הצדדים. היא שמרה על קשר עם בני משפחתה, אך זאת מתוך צורך לרצות ופחד לנתק את הקשר עמם, ואף **"מתוך תקוות שווא שכיום אני יודעת שהיא אופיינית לטראומה ולדינמיקה של פגיעה בתוך המשפחה"** לדבריה. המבקשת החלה לנתק את הקשר מבני משפחתה בהדרגה, מתוך הבנה שתקשורת עמם, מלבה את הטראומה ומונעת את שיקומה. באשר למשיב, המבקשת מצאה שהקשר ביניהם הוא של "מפעיל" מול "נשלט". לטענתה, המשיב היה דורש ממנה **"דיווחים גם בניגוד לרצוני [...]"** ניסה לשלוט בכל תחום בחיי [...] **בעבר אף הגיעה משטרה לדירתי בשליחותו של אחי, לאחר שלא עניתי יומיים"**.

22. המבקשת מתארת את המפגש האחרון בינה ובין המשיב בדירתו (לפני הפריצה אותה מייחסת למשיב), שעורר ויכוח בין השניים ושבמהלכו המשיב לדבריה מנע את יציאתה מדירתו. אירוע זה הביאה להבנה שעליה לצמצם את הקשר בהדרגה עד לניתוקו.

23. ביום **19.6.21** המשיב פרץ לדירתה לאחר שסירבה לבקשתו להיפגש עמו. לדבריה **"אני חווה זאת כפריצה, היות ופחדתי ממנו מאוד, היות וכבר נפגעי ממנו בעבר שוב ושוב"**. היא סרבה לפתוח לו את הדלת מתוך חשש. היא התכתבה עם המשיב והוא ידע שמצבה טוב והיא בחיים, אך המשיב לא התרצה והלם על הדלת, וצעק למבקשת שתפתח. בשלב זה לדבריה, **"הוזמנה משטרה"**; המשיב הקיף את דירתה וניסה לפתוח את החלון הנעול כדי להכנס. שוטרים שהוזעקו למקום ביקשו שיעזוב, אך הוא התחבא וסירב. לבקשת השוטרים, המבקשת התלוותה אליהם לשם הגשת תלונה.

24. המבקשת מתארת המתנה ארוכה בתחנת המשטרה עד להגעת חוקר, כשבחלק מהזמן לוותה ע"י מתנדבת מטעם "מסל"ן" (המרכז לסיוע לנפגעי תקיפה מינית). במהרה התברר לה שהשוטרים מקבלים את גרסת המשיב. המבקשת אינה זוכרת מה עלה בגורל התלונה.

25. לאחר המקרה פתחה בהליך בב"ש. הדיון במעמד שני הצדדים התקיים **"בבהילות"** לדבריה. השופט הציע למבקשת כי מוטב להימנע מבירור הבקשה, בכפוף להתחייבות המשיב שלא ליצור עמה קשר. לדבריה, קבלה את הצעת בית המשפט וחתמה על המוסכם מתוך לחץ, אלא ש**"לאחר הדיון בביהמ"ש, אחי איים בצורה ברורה**

וחדה שאני לא אפטר ממנו שהוא ימצא אותי איפה שלא אהיה ושיחזור שוב ושוב ואכן קיים כך".

26. בעקבות איומים אלה נאלצה המבקשת לעזוב את דירתה בשוב ו"לנדוד" בין חברים. לדבריה "הגיעו טלפונים לחברותי מבני משפחה אחרים שלי שמנסים לאתר אותי בצורה אובססיבית". חודש לאחר מכן עברה לשהות ב"אמ"ן" (עמותה בשם "אדמת מרפא נשית"), לדבריה "מבלי לדווח לאף אחד". גם במהלך שהותה שם לדבריה "המשכתי לקבל דיווחים מחברות ואף המשיכו השיחות אל הפלאפון שלי באופן ישיר. הדבר גרם לכך שלא יצאתי מכותלי אמ"ן אפילו לסידורים מחשש שיאתרו אותי". המבקשת מתארת עוד "שיחות מגבר" שהגיעו ממספר טלפון שלא הכירה, שהציג עצמו כשליח בית משפט, אך בהוראת המדריכות במעון, סרבה לתת לו את כתובת המקום. לדבריה אותו אדם גם צעק ואיים על המדריכה ואם הבית. כמו כן המשיכה לקבל "הודעות מוזרות ושיחות טלפון ממספרים שחשתי".

27. לדבריה עוד, אשת צוות ידעה אותה ש"אותו הגבר" התקשר שוב והתחזה לשליח ממקום אחר, ושהתקבלו שיחות מאישה אחרת "שהתחזה לשליחת פרחים". לאחר שצוות המקום התייעץ לטענתה עם עו"ד, נאמר לה ולצוות שמדובר בהתנהלות חשודה, ונדמה שיש מי שמנסה לאתרה. משום כך נאלצה לדבריה לעזוב את הטיפול שהתחילה ב"אמ"ן", ובסיוע שירותי הרווחה הופנתה למעון מוגן. מכל אלה מסיקה המבקשת, שהמשיב לא עמד בהתחייבותו מלפני בית המשפט בבאר שבע.

28. במעון שהתה שישה חודשים, לאחריהם נאלצה לעזוב. כהכנה לכך שינתה את חשבון הבנק, את מספר הטלפון ואת חיסיון שירותי הבריאות.

29. לטענת המבקשת, המסמכים הרפואיים שהציגה אכן אינם קושרים את המשיב למצבה, הואיל ורק לאחרונה החלה לעבד את שנגרם לה על ידי המשיב. כמו כן, מסמכי הרפואיים ואלה הנוגעים לנכותה, היו לעיני [עו"ס היישוב], בלבד. הישוב לא היה יכול להיות מודע למצבה ולא ברור לה מדוע התערבה הנהלת הישוב ופעלה בניגוד להמלצת המטפלת שלה. הדבר מלמד לטענת המבקשת, על "המניפולציה של אחי ושימוש בטענה היחידה שיש לו שהוא איש נורמטיבי".

30. לדבריה היתה ב"בדיקה פסיכיאטרית אחת ביוזמת העו"ס שלי בעקבות מצב ניתוק שהגעתי אליו מפלאשבק ובה קיבלתי חוות דעת שאין מקום לאשפוז ושבוחן המציאות תקין". לדבריה עוד, התאשפזה למשך לילה אחד במחלקה פסיכיאטרית בבאר שבע, וזאת לייצוב נפשי לאחר פריצת המשיב לביתה. היא פונתה "מספר פעמים באמבולנס לתמיכה במצבי הפיזי מתוך בחירה והחלטה שלי כדי להגיע לטיפול רפואי".

31. המבקשת כופרת בטענת המשיב לפיה שהתה בביתו, וזאת לבקשתה, לאחר שעזבה את בית ההורים. היה זה המשיב לדבריה שלחץ עליה להישאר בביתו. כמו כן, המשיב נתן לה מתנות והכריח אותה לקחת ממנו כסף, והיא עשתה כן רק כדי להימנע מעימות. המשיב הוא שכפה עליה לשמור על קשר ולבקר את בני המשפחה, וזאת בניגוד לרצונה. היא מעולם לא התלוננה על מעשי המשיב כדי לא לפגוע באחותה ובסביבה. ביחס להתכתבויות "וואטסאפ"

בינה ובין המשיב והאחות, אותן צירף המשיב לתצהירו, אלה מעידות לדבריה על כך שבאותו הזמן המבקשת עוד היתה בשלב ההכחשה, בעקבות הפגיעה בה.

32. המבקשת טוענת שהיא חוששת מסכנה ממשית על נפשה וגופה. היא נודדת ובורחת ממקום למקום על רקע מצב נפשי שנגרם לה בגלל המשיב. שמו הטוב של המשיב נסוג מפני הצורך בהישרדותה. עוד לדבריה, היא **עומדת על מתן צו הגנה נגד המשיב גם בשל הפרת ההסכמות בהליך בב"ש ומכיוון שעשה ניסיונות לאתרה באמצעות אחרים וביצע אחריה מעקב במטרה להגיע אליה. העובדה שפגע בה בעבר מלמדת על מסוכנותו, שגם כעת נובעת לדבריה "מאובססיות שליטה וניסיונות השתקה".**

33. בסיכומיה, ובמישור המשפטי, בקשת המבקשת מתייחסת למשיב בלבד (שכן הורי הצדדים לא התנגדו למתן הצו כנגדם כאמור). המבקשת טוענת להתקיימות העילה למתן צו הגנה נגד המשיב מתוקף **סעיף 3(3)** לחוק למניעת אלימות, לאמור שהמשיב **"התעלל בבן משפחתו התעללות נפשית מתמשכת, או התנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו"**. בנוסף, עותרת המבקשת למתן צו למניעת הטרדה מאיימת מתוקף החוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001. זאת לטענתה בהתאם לסעיף **2(ח1)** לחוק למניעת אלימות, המתיר לבית המשפט הדן בבקשה לפי חוק זה, להוסיף ולהעניק צו למניעת הטרדה מאיימת.

34. לטענתה עוד, המטרה **"הבלעדית"** להגשת הבקשה היא **"רווחתה הנפשית והגופנית"** של המבקשת. עוד לדבריה, מטרת החוק למניעת אלימות היא סוציאלית, לאפשר הרחקה מיידית מן המבקשת, ולאפשר לה **"להרגיש מוגנת בחסות בית המשפט להתנתק מהעבר ולמנוע פגיעה"**. בהינתן זאת, על רף הראיה הנדרש מהמבקשת להיות נמוך.

35. המבקשת מחדדת עוד **"כי בסיסה של בקשה זו היא לא אירוע הפריצה, אלא חיים שלמים!! ולכן האירוע לא משנה"** [סימנים במקור, לז"ק]. כמו כן, דו"ח הפעולה של המשטרה ממקם את המשיב במקום, ודי בכך. ניתן להבין מהדו"ח שהמבקשת לא היתה מעוניינת בביקור המשיב והיתה שרויה בפחד ממנו. היא מוסיפה שמצופה היה מהשוטרים לנהוג אחרת ומוצאת את התנהלותם תמוהה, ותמוה עוד שהתקבלה גרסתו **"המניפולטיבית"** של המשיב.

36. ב"כ המבקשת מוסיפה לתאר בסיכומיה כיצד המבקשת שברה את את קשר השתיקה שאופייני לפגיעה מינית במסגרת משפחתית. נשות המקצוע סייעו לה להכיר בפגיעה שספגה. המשיב לטענתה, מבקש לשמר את קשר השתיקה ומנצל לרעה את מצבה כדי להתנער ממעשיו. המבקשת מוסיפה בסיכומיה, **שכל שהיא מבקשת הוא שהמשיב יניח לה לנפשה, שלא ידבר איתה או יתקשר אליה, שלא ישלח אליה הודעות או ישלח אנשים כדי לאתר אותה**. לפי הפסיקה שעוסקת ב"קורבנות של עבירות מין", לא ניתן לצפות מהמבקשת לספק גרסה מדויקת, ויש לצפות לסתירות ובלבול בגרסתה. כך יש להסביר עוד לדבריה את התנהלותה מול בני המשפחה לאורך השנים, ואת מה שנדמה כקשר רצוף ותקין עם המשיב והאחות. באופן זה יש אף לבחון את גרסתה. המבקשת מוסיפה באריכות להביא סימוכין מן הפסיקה והספרות המאפיינים התנהלות והתנהגות של קורבנות פגיעה מינית והתעללות במשפחה לדבריה, ומוצאת הקבלה בין אפיונים אלה לבין התנהלותה בנסיבות העניין.

תמצית טענות המשיב

37. לטענת המשיב הוא אדם נורמטיבי, נשוי ואב לבת קטנה. הוא שירת כלוחם ומפקד, בסדיר ובמילואים, הצטיין בלימודיו האקדמיים, בעל מקצוע חופשי ועושה חיל בעיסוקו. זולת ההליך דנן, מעולם לא נפתח נגדו הליך פלילי או אזרחי.

38. לדבריו מעולם לא פגע, איים או הטריד את המבקשת, או אף אדם אחר, לא בילדותה ולא בבגרותה, ותיאוריה של המבקשת חסרי אחיזה במציאות. הפעם האחרונה שהיה בקשר עם המבקשת היתה בחודש יוני 2021, במועד האירוע המדובר. **לטענתו הגיע אל הישוב בעקבות פניית אנשי הישוב, שמסרו לו ולאחות שמצבה של המבקשת הוחמר וקיים חשש לבריאותה ושלמות גופה. הוא פעל מתוך דאגה כנה למבקשת.**

39. המשיב מזכיר את ההליך בב"ש ואת דחיית בקשתה של המבקשת, ולטענתו אין מקום לנהל את ההליך מחדש. **מאז אותו הליך ניתן כל קשר מאחותו.** הוא לא מצא אותה אשמה במצבה, והיה ברור לו ולמכריו שהטענות שהעלתה נגדו נובעות ממצבה הנפשי. הוא קיווה להמשיך בחייו ולא להידרש יותר לעניינה של המבקשת. לדבריו, בחלוף פחות משנה, עולות הטענות בשנית, בגרסה מזעזעת ופוגענית, ולו מעצם העלאתה. הוא מבקש מבית המשפט להגן של שמו הטוב ושמה הטוב של משפחתו מפני תלונות שווא חוזרות ונשנות מצד המבקשת, שנובעות כולן ממצבה הנפשי.

40. המשיב שב ומצהיר שאין לו עניין לעמוד בקשר כלשהו עם המבקשת, לאחר המכאובים שגרמה לו בשנה שקדמה להליך זה. עם זאת עומד המשיב על שמו הטוב, שמוכתם על לא עוול בכפו, ומבקש להסיר את ה"עננה" שיצרו תלונות השווא מצד המבקשת, מעליו ומעל אשתו, בתו ומשפחתו.

41. לאורך כל חיי המבקשת, ועד חודש יוני 2021, הוא היה עמה בקשר טוב וחס. עד אותה עת המבקשת מעולם לא אמרה לו שאינה מעוניינת בקשר עמו או שהוא מהווה איום או מטרד עבורה. מאז, ניתן עמה קשר באופן מוחלט ואין בידה להציג סימוכין לפניה כלשהי מצדו. הוא לא יצר קשר עם המבקשת **באופן ישיר או עקיף, בשום צורה, בעצמו או באמצעות אחר.** ממילא לא היה מעלה בדעתו להסתכן ולהפר את הצהרתו בפני ביהמ"ש בבאר-שבע.

42. ידוע לו שמאז חודש יוני 2021, אמו ואחותו מנסות לברר את מצבה של המבקשת, והאם עודנה בחיים. הוא לא לקח בכך חלק, על אף שאינו מוצא במעשיהן כל פסול.

43. לדבריו, בהיותה תלמידת תיכון, המבקשת הסתירה את ההתדרדרות במצבה הנפשי מהוריה, וצוות בית הספר חשף בפניהם את הדברים בחודש ינואר 2012. **מאז, המבקשת ניתקה את הקשר עם ההורים.** עשור לאחר מכן, המבקשת הוסיפה להסתיר מפני בני המשפחה את מצבה, שיקרה לגבי מצבה, בכתב ופנים אל פנים, ומי שחשף בפני המשפחה את מצבה היו בעלי התפקידים בישוב.

44. **לדבריו טענות המבקשת שמייחסות לו ולהוריו התעללות ופגיעה מינית, הן בבחינת עלילת דם.** גם כשעברה חוויות קשות בצעירותה קבלה את מלוא התמיכה בבית. היא לא סיפרה לו מעולם מדוע עזבה את הבית בגיל 18 ומדוע הדרדר מצבה בשנה שקדמה לכך, והוא תהה בחשש מה קרה לה. הוא או מי מבני משפחתו מעולם לא כפה על המבקשת דבר, וקרוב לעשור נשמר קשר קרוב וטוב עם בני המשפחה. בני המשפחה בקשו לסייע לה בכסף, וההורים אף פנו אליו ולאחות על מנת שיסייעו לה; קנו לה מתנות יום-הולדת וקיימו עמה תקשורת שוטפת והדדית.

45. המשיב כופר עוד בתיאור המבקשת כאילו צמצמה את הקשר עם בני המשפחה בהדרגה. המשיב מוסיף ומתאר נסיבות אובייקטיביות כמו עזיבת האחות את הארץ, ונסיבות טרגיות נוספות שאין זה המקום לפרטן. כל אלה הביאו להחלשות עצימות הקשר. בשנת 2020 פרצה מגיפת הקורונה. המבקשת סרבה להתחסן ולהשתמש בתחבורה ציבורית, כך שעצימות המפגשים הצטמצמה אף היא. אין ממש בטענת המבקשת שצמצום הקשר נובע מפגיעה כלשהי שחוותה ממנו.

46. בהקשר זה, המשיב כופר באמור מפי המבקשת במסמכים הרפואיים שהציגה, כאילו "**חיה ברחוב**" ואין לה כל תמיכה משפחתית. לדבריו, אין שחר אף לטענתה בבקשה שהגישה לביהמ"ש בב"ש כאילו אין לה קשר עם המשיב "**שנים**". לדבריו המבקשת עזבה את הבית בגיל 18, שהתה בביתו מספר ימים, ולאחר מכן בבית האחות, ובהמשך התגוררה במסגרות. מעולם לא התגוררה "ברחוב" והיתה בקשר טוב עם בני משפחתה - עם המשיב ורעייתו, האחות ומשפחתה, עם הסבים והמשפחה המורחבת. המבקשת נהגה להגיע ל[מרכז הארץ] בסופי השבוע ולנה בבית הסבים. היו מפגשים וביקורים רבים, חגיגות ימי הולדת וארוחות שבת. לצד זאת, המשיב והאחות התכתבו רבות עם המבקשת ותמכו בה בכל עת.

47. המשיב עומד על כך שבכל המסמכים אותם צרפה המבקשת, אין כל זכר לטענה כלשהי כלפיו. הוא מכחיש עוד בתוקף את תיאורה של המבקשת לגבי אותו מפגש בביתו בחודש אוגוסט 2020. כפי שעולה מהעתק התכתובת שצירף, המבקשת היא שבקשה לבקר בביתו. אכן פרץ ויכוח בין השניים, ויכוח שגרתי שהכעיס את המבקשת. הוא מעולם לא מנע ממנה לצאת את הדירה או איים עליה - כך גם משתקף מהתכתובת.

48. בנוגע לאירוע בישוב, **המשיב טוען שהגיע לישוב בעקבות פניית בעלי תפקידים בישוב אליו ואל האחות ביום 18.6.21, שהעלתה דאגה ותיאורים על מצבה הקשה של המבקשת, ובעקבות בקשת הישוב להתערבותם.** המשיב עמד בקשר עם מזכיר הישוב, רכזת הרווחה ורכזת צעירים. הוא מעולם לא פרץ או ניסה לפרוץ לדירה והנטען נגדו הוא בבחינת בדיה גמורה. לדבריו השוטרים הגיעו לאחר שהתרחק מהדירה, והוא יחד עם רכזת הרווחה שוחחו עם השוטרים וביקשו שיוודאו שהמבקשת בסדר. הוא אף כתב למבקשת הודעה "**תגידי לשוטרים שישבתי איתך**". לאחר שהשוטרים וידאו שמצבה של המבקשת טוב ושהיא בקשה שיקחו אותה לתחנה, הציעו שיעזבו את המקום וכך עשה, ושב לביתו. הדברים עולים לדבריו באופן ברור מדו"ח הפעולה שמלאו השוטרים. המשיב מוסיף שהתלונה נגדו נסגרה מסיבת "**אין עבירה פלילית**".

49. עוד לטענת המשיב, המבקשת כלל לא ניתקה עמו את הקשר לאחר אותו אירוע, והדברים עולים מהתכתובת אותה צירף לעיון בית המשפט.

50. בסיכומיו, ובמישור המשפטי, המשיב טוען שאין מקום לעשות שימוש בלתי הולם בחוק למניעת אלימות. מתן צו פוגע בחירויות המשיב, גורם לו לסבל ולפגיעה במוניטין ובשם הטוב ומהווה "אות קין". על המבקשת להוכיח צורך קונקרטי דחוף ומיידי במתן צו הגנה, ולא די בחשש סובייקטיבי מצדה ועליה להעמיד תשתית ראיתית ממשית.

51. המשיב מוסיף שעל הטענות המתייחסות לאירוע בישוב חל מעשה בית-דין והן נדחו בהליך בב"ש. העובדה שההליך בב"ש נדחה בהסכמה, לא גורעת מדיני מעשה בית-דין והשתק. מעבר לכך, האירועים מושא הבקשה התרחשו לפי הנטען בילדותה של המבקשת, לפני עשורים, ואירועים שקדמו להליך בב"ש, או נולדו אחריו, אינם מצדיקים מתן צו הגנה, כך גם ניסיונות איתור על ידי צדדים שלישיים.

תצהירי הצדדים

52. תצהירי המבקשת - ביום 3.5.22 הגישה המבקשת תצהיר מטעמה; תצהיר מטעם גב' א', "עובדת סוציאלית ומרצה ב[...]"; גב' ע' - מדריכה ב"אמ"ן"; גב' ד' - מתנדבת ב"אמ"ן"; גב' ש' - עובדת סוציאלית במועצה מקומית [...]; גב' ב' - אם הבית ב"אמ"ן".

53. תצהירי המשיב - בעקבות הגשת תצהירי המבקשת, הגיש המשיב בקשה לדחיית מועד ההוכחות, בשים לב להרחבת החזית מתוקף תצהירי המבקשת, לטענתו, ורצונו לפנות לייצוג משפטי. עם קבלת הייצוג, נעתרתי לבקשה ביום 12.5.22. המשיב הגיש תצהיר מטעמו; תצהיר מטעם רעייתו; תצהיר האחות; תצהיר מטעם אמם של הצדדים; ותצהיר מטעם גב' ג' - עו"ס ורכזת רווחה בישוב.

54. דיון ההוכחות הראשון התקיים ביום 1.6.22 והוקדש לחקירתה הנגדית של האחות, שמתגוררת דרך קבע בחו"ל והגיעה לארץ לשם עדותה. בתום הדיון ובהתאם לבקשה מוסכמת, הוריתי למשטרת ישראל להמציא לידי ב"כ הצדדים את תיק החקירה שנפתח בעקבות תלונתה של המבקשת.

55. דיון ההוכחות השני התקיים ביום 11.7.22, במהלכו נחקרה המבקשת בחקירה נגדית, ונחקרו עוד עדי המבקשת - הגב' א', הגב' ד', הגב' ש' (באמצעות ה"זום"), הגב' ע' (באמצעות ה"זום"). מטעם המשיב נחקרו המשיב, רעייתו, גב' ג', ואמם של הצדדים.

56. הראיות החפציות מטעם המבקשת

א. מסמכים רפואיים שונים - סומן נספח א'

אלה צורפו לתצהיר המבקשת וסומנו יחדיו נספח א' תחת הכותרת "מסמכים רפואיים ואישור ביטוח לאומי". למסמכים אלה זיקה לקביעת נכותה של המבקשת. מפאת חשיבות הדברים, אעמוד בתמצית על המסמכים

האמורים:

1. **סיכום ביקור במיון פסיכיאטרי בביה"ח [...] מיום 12.12.19, לאחר הפניית המבקשת על ידי הפסיכיאטר המחוזי:**

במסמך מתואר עברה הרפואי-נפשי של המבקשת, בין היתר צוין שהמבקשת "ללא קשרים עם בני משפחה לאורך השנים". עוד צוין במסמך ש"סבלה מאלימות פיזית ומינית מתמשכת בילדותה לאורך השנים חוותה אלימות פיזית חוזרת מצד שני ההורים [...] גם בבגרות בנוסף לאלימות מינית מפגשים מזדמנים". עוד מצוין שהובאה לבדיקה כפויה על רקע אמירות אובדניות, ואף נעלה עצמה בדירה ולא ענתה לטלפון, עד להזעקת המשטרה. הבדיקה לא העלתה מסוכנות מצד המבקשת וצוין כי "הוצע למטופלת אשפוז מסרבת בתוקף, אינה מוכן לטיפול תרופתי, סירבה לבירור גופני".

2. **"מכתב רפואי" מיום 25.2.21 מטעם "מרכז לבריאות הנפש [...]", המופנה למל"ל-נכות" וחתום ע"י ד"ר [...], פסיכאטרית מומחית:**

המסמך מתאר את עברה של המבקשת והרקע למצבה. מצוין, בין היתר, שהמבקשת "החלה טיפול במרפאה לטראומה מינית". בין יתר הגורמים מצוינת עוד "פגיעה מינית בנעורים" וכן שהמבקשת "ללא קשרים או תמיכה מהמשפחה לאורך השנים", וכן כי "בילדותה סבלה מאלימות פיזית ומינית מתמשכת והתעללות רגשית משני הוריה. בגיל החטיבה - עברה פגיעה מינית על ידי קבוצת ילדים בוגרים ממנה [...] גם בבגרות בנוסף לאלימות מינית במפגשים מזדמנים". המסמך כולל אבחונה של המבקשת כמי ש"סובלת מתסמיני הפרעת קשב וריכוז וקשיי ויסות קשים מילדות. לאורך השנים מתמודדת עם תסמינים פוסט טראומטיים שהתפתחו על רקע אירועים טראומטיים חוזרים בילדות ובבגרות ומתגבשים לכדי הפרעה פוסט טראומטית. בנוסף תסמינים דיסוציאטיביים בעצמה גבוהה המקשים על קבלת תמונה ברורה על עברה ומצבה ומקשים על הטיפול ותסמיני הפרעת אכילה עם מצבי החמרה המובילים לחוסר איזון גופני. קיימת מורכבות נוספת לנוכח קווי אישיות מאשכול B עם קושי בהתגייסות לטיפול ואמון בגורמי הטיפול".

3. **סיכום ביקור במוסד לא ידוע ומסיבה לא ידועה מיום 7.10.21:**

במסמך מצוין שהמבקשת "לא בקשר עם בני משפחתה בשנים אחרונות (כי נפגעה בתוך משפחה)". מצוין עוד ש"ברגע של יאוש' ביצעה מעשה אובדני ע"י בליעת כדורי ריטלין. טופלה בביה"ח מספר ימים". עוד מצוין במסמך שלדברי המבקשת "בחודשים האחרונים נכנסה למסגרת טיפולית בצפון, כיום בשל סכנה יש צורך לעבור למקלט".

4. **סיכום ביקור במוסד לא ידוע ומסיבה לא ידועה מיום 24.3.22:**

המבקשת הגיעה לבדיקה או לביקור מלווה ע"י מלווה מהמרכז הסיוע לנפגעי תקיפה מינית, ככל הנראה. כמצוין, באותה עת שהתה המבקשת במעון. מפי המבקשת מתוארת "נסיגה מסויימת במצבה הנפשי: בעיות שינה, פלאשבקים חוזרים עם תוכן של פגיעה [...]". עוד מצוין שהמבקשת "חוששת מאי יכולת להתנהל לבד מחוץ למסגרת [...] בפחד על חייה לאחר יציאה ממקלט".

5. **אישור זכאות לקצבת נכות מאת המל"ל מיום 13.6.21**, המאשר את זכאות המבקשת לנכות רפואית בשיעור 50% ודרגת אי-כושר השתכרות בשיעור 100%.

ב. דו"ח סוציאלי, סומן נספח ב'

הדו"ח מיום 17.2.21 הוכן על ידי הגב' ש', עו"ס היישוב, ומופנה אל המל"ל - "נכות". העו"ס מתארת את הכרותה עם המבקשת, שהחלה כשנה וחצי קודם לכן, אז החלה לטפל בה ולדבריה מלווה את המבקשת "באופן מאוד אינטנסיבי ומתוך דאגה רבה למצבה". לדבריה מקיימת עם המבקשת קשר שבועי ולעיתים יומי. היא ליוותה את המבקשת לחדר המיון בבית"ח [...] ביום 12.12.19, וזאת לדבריה "בעקבות התייבשות ומצב פיזי ירוד מאוד". היא מתארת החמרה במצבה של המבקשת וביכולת תפקודה, משום חולשה פיזית "והן בשל איבוד הכרה כתוצאה מ'פלאשבקים' שחוותה". בתיאור הרקע הרלוונטי, צוין שסובלת מקשיים שונים "על רקע פגיעה מינית מתמשכת שעברה בתוך המשפחה ומחוץ למשפחה בגיל צעיר, אלימות שחוותה בבית מגיל צעיר והזנחה קשה של הוריה". עוד ציינה שהמבקשת "חסרת עורף משפחתי [...] במשך שנים שורדת לבדה בעולם ללא כל תמיכה". העו"ס מוסיפה שלאחרונה המבקשת החלה לשתף אותה בחלק מהאירועים שעברה, וכי "בילדותה סבלה מהתעללות רגשית, פיזית ומינית מתמשכת משני הוריה, בנוסף מספרת על פגיעה מינית שחוותה על ידי חבר מבוגר של הוריה, ולאחר מכן פגיעות רבות שעברה על ידי ילדים ובני נוער מבוגרים ממנה. כמו כן הפגיעות המיניות המשיכו גם בצבא ובשנים האחרונות. המבקשת אינה מסוגלת בשלב זה לתאר את הפגיעות עצמן".

ג. **אישור הגשת תלונה במשטרה נגד המשיב מיום 19.6.21** - סומן נספח ג'.

ד. **אישור שהיה במעון לנשים** - סומן נספח ד'. על פי המסמך שהתה המבקשת במעון מיום 7.10.21 ועד 7.4.22.

57. הראיות החפציות העיקריות מטעם המשיב

א. לתצהירו צירף המשיב בין היתר סימוכין לקשר רצוף בינו ובין המבקשת, ובין השניים לבין האחות, וכן קשר עם בני המשפחה האחרים: **פירוט שיחות יוצאות** (נס' ב'); **אגד תמונות** ממהלך השנים 2012 ועד חודש יוני 2020 (נס' ג'); העתק **תכתובות "וואטסאפ" ו"פייסבוק"** מחודש אוקטובר 2017 ועד חודש יוני 2021 בין האחים (נס' ד' - ו') והן **תכתובת דוא"ל** (נס' ט'); עוד צורף העתק **תכתובת בין המשיב לבין גורמים שונים**

בישוב מיום 18.6.21 (נס' ז'); והעתק דו"ח פעולה של משטרת ישראל מיום 19.6.21 (נס' ח').

ב. באמצעות תצהיר רעייתו של המשיב, צורף **אגד התכתבות בין הרעיה לבין המבקשת** באמצעות "וואטסאפ" מחודש ינואר 2016 ועד חודש מאי 2021 (נס' א').

ג. באמצעות תצהירה של האחות, צורפו בין היתר **אגד תמונות** (נס' ב'); העתק **תכתובת "וואטסאפ"** מחודש דצמבר 2015 ועד חודש יוני 2021 (נס' ג' - ד'); עוד באמצעות תצהיר מטעם האחות, צורף העתק **תכתובת בין האחות לבין מכריה וחבריה של המבקשת** מחודש יוני 2021 בסמוך למועדים הרלוונטיים להליך (נס' ה').

ד. באמצעות תצהירה של האם (המשיבה מס' 2), צורפו העתקי אבחונים שונים שנערכו למבקשת בצעירותה (נס' א' - ב'); העתק **הודעת דוא"ל מאת האם לבין רכזת הרווחה בישוב, גב' ג' מיום 4.6.21** (נס' ד'); העתק **דו"ח סיכום חקירה פרטית מיום 5.10.21** שנערכה לבקשת האם לשם איתורה של המבקשת (נס' ה'); העתק **תכתובת בין האם לבין שניים מחבריה ומכריה של המבקשת** (נס' ז'); העתק **תכתובת בין האם לבין בעלת תפקיד בארגון אמ"ן** (נס' ח'); הקלטה ותמלול של שיחה בין האם לבין עו"ס ארגון "אמ"ן" (נס' ח'-ט'); ואגד תמונות וברכות (נס' יא').

המסד המשפטי להכרעה

58. בנסיבות שלפניי יש לשוב למושכלות ראשונים, אל הרקע לחקיקת החוק למניעת אלימות ולתכלית שהמחוקק ראה לנגד עיניו. מעט קודם לקבלת החוק, התפרסם בשנת 1989 דו"ח הועדה בנושא אלימות במשפחה בראשותה של המשנה ליועץ המשפטי דאז, יהודית קרפ. דברי ההסבר להצעת החוק למניעת אלימות נפתחים באמירה מתוך הדו"ח - **"תופעת האלימות בין בני זוג היא תופעה חברתית, רב ענפית, שמימדיה רחבים הרבה מביטוייה הגלויים"** (ר' הצ"ח 2002, ט' בתמוז התש"ן, 2 ביולי 1990, ע' 232).

59. מציעי החוק מוסיפים בדברי ההסבר ש"**מצוקתם של נשים וילדים הסובלים מהכאות והתעללות בתוך המשפחות קשה שבעתיים בשל הבושה, רגשות האשם, ותחושת חוסר המוצא המתלולים להם. ויד המדינה קצרה מלהושיע**". דברי ההסבר מתארים מציאות חברתית בה קורבנות אלימות בתוך המשפחה אינם מקבלים סיוע ראוי לשם הרחקתם מבן המשפחה האלים, כל שכן לשם הרחקת בן המשפחה האלים מפניהם, וכך מפאת מיעוט המשאבים שהמדינה מעמידה לשם כך. לעתים, הרחקת הקורבנות מביתם וסביבתם הטבעית נושאת בחובה נזק רב כשלעצמה. לפיכך **"הצעת החוק המצורפת בזאת נועדה להקל על מצוקתם של נשים וילדים הנמקים תחת ידו הקשה של בן משפחה אלים"**.

60. המחוקק ראה אפוא לנגד עיניו חוק אינסטרומנטלי, כלי משפטי שאינו פלילי, שנועד לתת מענה לתופעה חברתית חריפה בחומרתה. המחוקק מניח, על בסיס הדו"ח, שפעמים רבות מעשי אלימות בתוך המשפחה אינם מגיעים

לידיעת הרשויות ונצורות כסוד בלב הקורבנות "בשל הבושה, רגשות האשם, ותחושת חוסר המוצא המתלווים להם". פועל יוצא מכך הוא קיומה של התופעה מחוץ לתחולתו של האיסור הפלילי והזירה בה פועלות רשויות אכיפת החוק, ו"שגשוג" התופעה בזירת שירותי הרווחה והחקיקה הסוציאלית. המחוקק ביקש אפוא להעניק כלי משפטי רב עוצמה, שמצוי מחוץ לזירה הפלילית, ו"שאינו קשור בשום הליך אחר בפני כל ערכאה אחרת, ואינו משפיע מהם".

61. ואכן, עוצמתו של הסעד מתוקף החוק למניעת אלימות מרחיקת לכת. כאמור בדברי ההסבר "בית המשפט יהא רשאי, כסעד דחוף הניתן במעמד צד אחד, להרחיק בן משפחה אלים [...] מי שיפר צו הרחקה שהוצא נגדו - ייעצר, וההפרה תהיה עבירה פלילית". התכלית הטמונה בכך היא פרישת שמיכת מגן מעל ראשו של הקורבן לכאורה, על דרך הרחקה של אדם והגבלה משמעותית על זכויותיו הבסיסיות ביותר, מבלי שהתבררה אשמתו, כל שכן מעבר לכל ספק סביר, וכך לעיתים תוך שעות ספורות מביצוע המעשה לכאורה, ואף שלא בפניו. לשון אחר, המחוקק ראה לנגד עיניו כלי למילוט קורבן אלימות לכאורה והרחקת התוקף מפניו לאלתר, באופן מהיר, יעיל ופשוט, תוך הפקעה מוחלטת ומוגבלת בזמן של זכותו של התוקף לכאורה להתגונן. תכלית זו מתיישבת עם המלצות הועדה, ש"המליצה על הסדרת מודל צווי הגנה בהליך משפטי מהיר, מידי, פשוט ויעיל" (גלי רון - "צווי הרחקה במשפט האזרחי", "נבו", התשע"ט - 2019, ע' 39; להלן - "גלי רון"). בהקשר זה נפסק עוד:

"מטרתו המוצהרת של החוק למניעת אלימות במשפחה היא ליתן סעד מידי לבני משפחה הנפגעים ע"י בני משפחתם. לשם השגת מטרה חשובה זו, נתן המחוקק בידי הקורבן לאלימות במשפחה כלי מהיר להתערבות מיידית של המערכת המשפטית ויצר הליך הפטור מאגרת בימ"ש שאינו מחייב ייצוג ע"י עורך דין ואשר בסופו, ככל שנדרש, מוענק סעד עתיר כוח כנגד בן משפחה אשר כלפיו נטען כי עבר על הוראות החוק ובאופן כזה אשר חייב מתן צו הגנה" (ה"ט (ראשל"צ) 22857-01-13 ק.א נ' ש.ר, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 4.2.14, ההדגשה אינה במקור).

62. על רקע תכליתו של החוק למניעת אלימות, הרי שהיושב בדין אינו מברר "אשמתו" של המשיב לבקשה, או את אחריותו הפלילית לאירוע הנטען שבלב הבקשה. בית המשפט אינו תר אחר הוכחת היסוד העובדתי, היסוד הנפשי או רכיבי עבירה אחרים הטמונים במעשה או המחדל המיוחס למשיב, וההליך לא נועד לגזור עונשו של המשיב לאחר וככל ש"הורשע" במעשה מושא הבקשה. המעשה מושא הבקשה יכול להיות בעל משקל לבחינת המסוכנות מצד המשיב, והצורך להגן על המבקש בעתיד הקרוב באמצעות הוראות החוק: "מטרת החוק היא הגנתית ולא ענישתית. הוא מיועד למנוע אלימות בעתיד, ולא להעניש על אלימות בעבר. החוק אינו עוסק בפלילים, ועל כן מטרתו בתי המשפט באכיפת החוק אינה לעלות על פרטי אירוע, אלא להעריך את מצב היחסים שבין מבקש הצו לבין המשיב ולהעריך את רמת המסוכנות הנשקפת למבקש מהמשיב" (גלי רון, שם, שם).

ועוד, מקום בו מתייצב קורבן אלימות בפני בית המשפט במסגרת הליך מתוקף החוק למניעת אלימות, מתן צו הגנה הוא פתרון חלקי - "מעין 'חדר מיון', לחלק ממקרי האלימות במשפחה. בדומה לטיפול חירום שמטפל בסימפטומים החריפים, אך אינו דואג לטיפול שורשי במחלה, כך צו הגנה - לא ניתן לפתור את הבעיה ללא המשך הטיפול בתופעה על ידי הגורמים הרלוונטיים בקהילה" (שם, 40).

63. גם הערכאות הדיוניות מיישמות את הוראות החוק למניעת אלימות באמצעות הליכים למתן צו הגנה, בהתאם לתכליתו המובהקת וראו בו הליך מובחן, מחד גיסא מן ההליך הפלילי, ומאידך גיסא מן הסכסוך או הקרע המשפחתי שעומד ברקע לאירוע מושא הבקשה - **"בקשה לצו הגנה, כשמה כן היא, הליך שנועד לצורך מתן הגנה לזקוק/ה לה מפני סיכון פיסי ואחר בהתאם לעילות הקבועות בחוק למניעת אלימות במשפחה [...]** הא ותו לא. **הליך של צו הגנה לא נועד לשם השגת יתרון דיוני בהליכים אחרים ואף לא לשם הרחקת מאן דהוא ממקום כלשהו, כל עוד לא מהווה אותו מאן דהוא סיכון (בהתאם למפורט בחוק) למבקש/ת הצו או שמתקיימת עילה אחרת בהתאם לסעיף 3 לחוק**" (ה"ט (פ"ת) 52338-11-21 אלמונית נ' אלמוני, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 18.12.21).

64. מתוך כך, מקפידים בתי המשפט שלא לחרוג מהתכלית שבבסיס החוק למניעת אלימות, ושהליכים מכוחו לא נולדו ממניעים זרים, לשם שיפור עמדות בהליכי גירושין או סכסוכים משפחתיים או הטלת פחד על בעל דין, והכל בשים לב לעוצמתו של הסעד שמעניק החוק - **"מתן צו הגנה הינו אמצעי דרסטי וחרף"** - לצד הקלות היחסית והמהירות בהן אפשר לעשות בו שימוש (ה"ט (י-ם) 33778-10-18 ב.ח נ' מ.י, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 15.11.18; ור' עוד ה"ט (ק"ג) 23390-10-11 פלונית נ' פלוני, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 27.10.11; וגם ה"ט (חי') 30215-08-21 פלוני נ' פלונית, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 16.11.21; ור' גם גלי רון, 40, 102-106).

65. יש מקום לחדד עוד שדווקא משום הרצון, המבורך, מצד המחוקק להעניק הגנה גם לקורבנות אלימות נפשית, כמצוי בסעיף 3(3) לחוק למניעת אלימות, ולהחיל את הוראות החוק למניעת אלימות גם על אלימות שאינה פיזית, נגזר על בית המשפט להקפיד הקפדה יתירה לדבוק במטרות החוק - **"מאחר שאפשרות השימוש בצו זה הורחבה לכל סוגי אלימות, רוחנית כפיסית, מוטלת על בית המשפט חובת זהירות גדולה ומדוקדקת יותר, לבל תהפוך הוצאת צו כגון זה לדבר שבשגרה, ללא עיון מרובה וקפדני, שבסופו יתברר כי מוצדק ומחויב לעשות כן [...]"** (תלה"מ (ק"ג) 5210-01-21 פלונית נ' פלוני, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 29.12.21, ההדגשה אינה במקור).

66. במישור המעשי, על בית המשפט להשתכנע שיש מש בטענות העובדתיות שבפי המבקשת, ולהעריך משקלן ביחס לתכלית החוק למניעת אלימות, והאם יש בהן להקים את אחת העילות הנקובות בו. בכך אין המעשה השיפוטי בבירור בקשה למתן צו הגנה שונה מכל מעשה שיפוטי בזירה משפטית אחרת. אכן, התכלית המונחת בבסיס החוק למניעת אלימות אינה משחררת את בית המשפט **"מן החובה לשקול בצורה פרופורציונלית את העובדות והערכת החשש של עובדות אלה, האם יש בהן חשש לאלימות בעתיד"** (גלי רון, 35 והסימוכין המובאים שם). התכלית המבורכת שבבסיס החוק אף אינה פוטרת מן הצורך לבסס את הנטען כלפי המשיב בראיות (השוו לעמ"ש (ב"ש) 58533-05-16 א.ד נ' ד.י.ד, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 31.5.16). בהקשר זה נקבע עוד, שאין מקום להסתפק בחששות ופחד סובייקטיביים של המבקש/ת, שאינם נתמכים בראיות מעולם המעשה (גלי רון, 104 והסימוכין שמובאים שם; וגם תלה"מ (ק"ג) 5210-01-21 פלונית נ' פלוני, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 29.12.21).

67. נטל השכנוע והבאת הראיות מונח על כתפי המבקשת, ועיון בפסיקה מעלה מספר גישות לגבי משקלו של הנטל.

בעוד לפי גישה אחת, נטל הראיה שעל כתפי המבקש הוא של מאזן הסתברויות והולם את סיווגו של ההליך כהליך אזרחי, לפי גישה אחרת יש לראות בהליך לפי החוק למניעת אלימות "ייצור כלאיים", שרגליו נטועות במישור האזרחי והפלילי כאחד, ובהתאם לכך משקלו של נטל הראיה אינו מגיע כדי למעלה מספק סביר, אך עולה על מאזן הסתברויות (גלי רון, 108); **"בהתאם לחוק ולפסיקה, על מבקש צו הגנה רובץ נטל הראייה בדבר קיומם של האירועים המהווים לטענתו בסיס לקבלת הצו [...]"** הרף הראייתי הדרוש בבקשה לצו הגנה הוא גבוה יותר מאשר בהליך אזרחי אחר [...]" (ה"ט (חי') 30215-08-21 פלוני נ' פלונית, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 16.11.21, ההדגשה אינה במקור).

68. במישור הקונקרטי, בענייננו המבקשת העמידה את עילתה בעיקר על החלופה המצויה בסעיף 3(3) לחוק למניעת אלימות, ומתייחסת למשיב כמי ש"התעלל בבן משפחתו התעללות נפשית מתמשכת, או התנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו". כמו כן, מגרסתה העובדתית של המבקשת, הן בהליך דנן והן בהליך בב"ש, עולה חששה מפני המשיב בעקבות ניסיון הפריצה הנטען לביתה, וגרסה זו משיקה לחלופה המצויה בסעיף 3(1), ומתייחסת למשיב כמי ש"בסמוך לפני הגשת הבקשה נהג באלימות בבן משפחתו".

69. בהקשר זה נפסק כי "אכן, כאשר בקשת ההרחקה מבוססת באופן בלעדי על העילה שבסעיף 3(3) סיפא לחוק, מתחייב ריסון שיפוטי" (עמ"ש (ב"ש) 58533-05-16 א.ד. נ' ד.י.ד., לעיל, ההדגשה אינה במקור). הטעם לכך ברור, ולו מן הטעם שהחוק למניעת אלימות אינו מגדיר את המונח "התעללות", כל שכן "התעללות נפשית", ועל הערכאה הדיונית למלא תיבה זו בתוכן. כמו כן, הדרישה להתנהגות "מתמשכת" מצד הפוגע מעמידה אף היא צורך לאבחן בין אירוע חד-פעמי (שיתכן ויקים עילה לפי החלופות האחרות שבסעיף 3 לחוק למניעת אלימות), לבין התנהגות שחוזרת על עצמה, שהיא משום אורח חיים אלים שנכפה על הנפגע ומצדיק את הגבלת החופש של הפוגע לכאורה (עיינו למשל במקרה הנדון בבע"מ 3838/18 פלוני נ' פלוני, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 12.6.18).

70. בנוגע לחלופה המצויה בסעיף 3(1) לחוק למניעת אלימות כאמור, יש להוסיף ולחדד את חשיבותו ומשקלו של ממד הזמן. בשים לב לתכלית שבבסיס החוק למניעת אלימות, "כאשר מטרתו של הצו היא מתן 'עזרה ראשונה' מפני אלימות. חלופה הזמן משמעותי ביותר" (רמ"ש (ת"א) 893-02-19 פלוני נ' אלמונית, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 1.4.19); על המבקשת להוכיח "זיקה ברורה, מבחינת הזמן, בין אותה אלימות לבין מועד הגשת הבקשה" (גלי רון, 83-84; ור' עוד תמ"ש (נצ') 38359-12-11 א.ב.א. (קטין) נ' ד.ב.א., פורסם במאגרים משפטיים, מיום 13.1.12).

דיון והכרעה

71. אקדים אחרית לראשית ואקבע שדין הבקשה להדחות, ואין מקום לתת צו הגנה נגד המשיב. נימוקי יובאו באריכות להלן, והם מתקיימים במישור העקרוני ובמישור הקונקרטי גם יחד. במישור העקרוני מצאתי שהמניע להגשת הבקשה, אמנם אינו נגוע בזדון, אך אינו הולם את מטרות החוק למניעת אלימות ואת סמכותו העניינית של בית משפט זה. במישור המעשי לא שוכנעתי בהתקיימות אחת העילות בחוק למניעת אלימות ולא הונחה בפניי תשתית עובדתית ומשפטית שתצדיק מתן צו נגד המשיב.

התאמת ההליך למטרות החוק למניעת אלימות - שימוש בהליך ככלי שיקומי

72. התרשמתי מחומר הראיות שלפני ומעדותה של המבקשת בפני באופן בלתי אמצעי, שהמבקשת נושאת עמה מטען נפשי כבד. דומה שהמשיב אינו חולק על כך. מטען נפשי זה נותן אותותיו על מצבה הגופני של המבקשת ועל יכולתה לתפקד ולקחת חלק במירוץ החיים. מצבה זה הקנה לה הכרה בנכותה. התרשמתי עוד, שהמבקשת מחפשת מזור למצוקתה הנפשית, וכי חיפוש זה הניב סביבה אנושית שתמכה ותומכת בה בשאיפה לשיקומה ולהשיבה למסלול חיים נורמטיבי. לא מצאתי בחומר הראיות שלפני סיבה לפקפק בעצמאותה המחשבתית של המבקשת וחופש הבחירה הנתון לה, או ביכולתה הקוגניטיבית לקבל החלטות עבור עצמה ולעצב את חייה ואורחות חייה כראות עיניה.

73. לצד זאת, התרשמתי עוד שהמבקשת רואה בהליך דן חלק בלתי נפרד ממסלול השיקום בו היא צועדת. התרשמתי עוד, שהמבקשת מתייחסת להליך דן כאבן דרך, בעלת משקל ממשי בשיקומה והבאת מזור לנפשה הכואבת. לא בכדי הארכתי בעומדי על תכליתו של החוק למניעת אלימות, הרקע לחקיקתו והמטרות הסוציאליות שנועד להגשים. עם כל ההבנה למצוקתה הנפשית של המבקשת, שכאמור בהחלט ניכרת, מצאתי שהמבקשת עושה בחוק למניעת אלימות שימוש שלא לשמו הוא נועד. יתירה מכך, אני מוצאת שהמבקשת עושה שימוש בלתי הולם בחוק כאמור, באופן מודע ודקלרטיבי, ומנגד לא מצאתי בטיעוני המבקשת מקור חוקי לשימוש בחוק למניעת אלימות למטרת שיקום קורבן-לכאורה ממעשי המשיב.

74. במעמד הצדדים דחתה המבקשת את הצעת בית המשפט לצדדים להסתפק בהתחייבות הדדית מפי הצדדים שלא להטריד זה את זה. ב"כ המבקשת הוסיפה וציינה, בין היתר, ש"לא נוכל להסכים להצעת ביהמ"ש. ואנחנו עומדים על מתן צו הגנה [...] מצבה של המבקשת ובהקשר שבגיני התבקש הצו, מבחינתנו הוא מאוד אקוטי במיוחד השיקום שלה. לשאלת ביהמ"ש הצו דרוש הן לשיקום של המבקשת והן להגנה עליה [...] גם אם מדובר בצו לתקופה מוגבלת הדבר יסייע למבקשת בשיקום" [הדגשות אינן במקור, וכך להלן, לז"ק] (ע' 3, ש' 21).

75. הצורך במתן צו הגנה לשם שיקומה ושלווה הנפשית הסובייקטיבית של המבקשת בעתיד הרחוק, ניכר היטב גם בתשובותיה של המבקשת בחקירתה הנגדית, ולדבריה "אני מפחדת שאם לא יהיה צו הגנה אני עלולה להמשיך להסתתר ולעבור ממקום למקום, לחשוש כל החיים שלי [...] ושאיני לא אוכל להתחיל את החיים שלי, שאני לא אוכל לחזור ללימודים, שאני לא אוכל לגור בדירה אחת [...]". (ע' 20, ש' 14). בהמשך ציינה המבקשת:

"ת: לא, הבקשה שלי היא הרבה יותר רחבה מזה. זה לא מדויק
ש: את יכולה להצביע באיזה יום קרה משהו שגרם לך להגיש את הבקשה? מהו המועד שבו קרה האירוע שבגיני הגשת בקשה?
ת: חיים שלמים
ש: את מבינה את השאלה? מה?
ת: חיים שלמים" (ע' 14, ש' 34).

76. גם בסיכומיה עומדת המבקשת על עשיית שימוש בהוראות החוק ומתן צו כנגד המשיב לשם הרגעת רוחה של המבקשת והסרת כל חשש סובייקטיבי מליבה. לטענתה המטרה "**הבלעדית**" להגשת הבקשה היא "**רווחת הנפשית והגופנית**" של המבקשת. לגישתה תכליתו של החוק למניעת אלימות היא לאפשר למבקשת "**להרגיש מוגנת בחסות בית המשפט להתנתק מהעבר ולמנוע פגיעה**". בסיכומיה שבה המבקשת על דבריה בחקירתה הנגדית, "**כי בסיסה של בקשה זו היא לא אירוע הפריצה, אלא חיים שלמים!! ולכן האירוע לא משנה**" (סימנים במקור, לז"ק).

77. אשוב ואציין אפוא, שלא לשם כך נועד החוק למניעת אלימות. כשם שפורט באריכות לעיל, החוק נועד לספק מענה מהיר לחשש ממשי לאלימות מפני המשיב. הוא נועד למנוע אלימות בעתיד, ולהעריך את מסוכנות המשיב על בסיס המעשה המצוי בלב הבקשה. ההליך לפי החוק למניעת אלימות הוא מעין "חדר מיון" כאמור, שלא נועד לטיפול בשורש הבעיה או ברקע לאלימות הנטענת. כאמור לעיל, "**בקשה לצו הגנה, כשמה כן היא, הליך שנועד לצורך מתן הגנה לזקוק/ה לה מפני סיכון פיסי ואחר בהתאם לעילות הקבועות בחוק למניעת אלימות במשפחה [...]** הא ותו לא. הליך של צו הגנה לא נועד לשם השגת יתרון דיוני בהליכים אחרים ואף לא לשם הרחקת מאן דהוא ממקום כלשהו, כל עוד לא מהווה אותו מאן דהוא סיכון (בהתאם למפורט בחוק) למבקש/ת הצו או שמתקיימת עילה אחרת בהתאם לסעיף 3 לחוק" (ה"ט (פ"ת) 52338-11-21 אלמונית נ' אלמוני, לעיל).

78. אבהיר שאין באמור כדי לאיין את הטענות הקונקרטיות שהעלתה המבקשת, שאינן ערטילאיות לחוק ואכן תואמות את מטרתו, ובהן נעסוק בהמשך הדברים. יחד עם זאת, המבקשת היא ששמה יתרה על היתרונות הגלומים בחוק למניעת אלימות לצורך שיקומה, ולדבריה עוד האירוע המרכזי המיוחס למשיב, הפריצה לבית המבקשת לכאורה, "לא משנה".

הטענות להתעללות מינית בתוך המשפחה

79. זה המקום להתייחס לנרטיב המרכזי בגרסתה של המבקשת, והוא טענתה להתעללות נפשית ומינית מצד הוריה והמשיב, ואחרים, בהיותה בגיל ילדות או נערו. טענה זו מהווה שיקוף של אי-התאמתו של ההליך דנן לחלק מהמניעים שעומדים מאחורי הגשת הבקשה. אין לבית משפט זה את הכלים, או את הסמכות העניינית, לברר טענה זו או טענה כגון זו. אזכיר, שטענות אלה לא הובאו בפניי רשויות החקירה ולא הוגשה תלונה בגינן. כאמור, היושב בדן בהליך למתן צו הגנה אינו "מרשיע" את המשיב במעשים המיוחסים לו. לבית משפט זה לא נתונים הכלים - סדרי הדין, דיני הראיות או חוק מהותי לביסוס אשמה שעומד לשימושו - לקבוע או אף לשער או להניח האם המשיב, הוריו או אחרים פגעו במבקשת בעבר. פועל יוצא מכך, באותה נשימה, וכשם שאין מקום בהליך דנן "להרשיע" את המשיב, אין מקום "לזכותו" - המשיב "זכאי" מעצם חזקת החפות העומדות לו. לשון אחר, לבית המשפט אין דרך לדעת האם אירועים אלה אכן ארעו, כל שכן לייחסם למשיב, ואין מקום לברר טענות אלה במסגרת ההכרעה דנן.

80. מבלי לגרוע מן הדברים, יש לחדד ולהוסיף שטענה זו לתקיפה מינית בתוך המשפחה מצד המשיב או ההורים לא עלתה בהליך בב"ש, ולא בהליך דנן, אלא בשלב מאוחר בו וטרם שמיעת ההוכחות. בבקשתה הראשונית בפני בית

משפט זה ציינה המבקשת שהזדקקה לטיפול נפשי "עקב פגיעות שהתרחשו בילדות". במעמד שני הצדדים ביום 26.4.22 ציינה המבקשת בנוגע לניסיונות בני משפחתה לאתרה, כי "עברתי פגיעה במשפחה בילדות, אני עדיין מנסה לעבד את זה, אפרט את זה כשהם לא יהיה באולם" (ע' 7, ש' 8). רק בתצהיר עדותה הראשית ציינה שבתקופת מגוריה בשוב החלה להתמודד עם הבזקים, "פלאשבקים" מעברה שעסקו ב"פגיעות רגשיות, פיזיות ומיניות מתמשכות שעברתי בבית ומחוץ לו ע"י הוריי ואחי - פגיעות שהיום אני יודעת לקרוא להם התעללות והם הבסיס לפחד שלי כיום ולעתידי". בהמשך לכך התייחסה לכל היבט בהתנהגותה ומעשיה, כנובע מאותם "פלאשבקים", מהיותה קורבן לכאורה של "פגיעה בתוך המשפחה" ומהטראומה שהמעשים הותירו בה.

81. יצוין עוד שבמסמכים הרפואיים המתארים את מצבה של המבקשת ואת הרקע למצבה, כפי שהמבקשת תיארה אותם, אין התייחסות למשיב או לפגיעה מצדו. המבקשת מודעת לכך, ולטענתה נובע הדבר מכך שרק לאחרונה החלה לעבד את שנגרם לה על ידי המשיב. בחקירתה ציינה ש"זה לא אומר שזה לא קרה. אני הייתי בהכחשה, אני רק בשנים האחרונות התחלתי לעבד ולהבין בכלל את אופן הפגיעה ואת חומרת הפגיעה, זה חוזר אליי בפלאשבקים, ברגעים. אני עדיין עושה עבודה כדי להבין את זה יחד עם אנשי מקצוע [...]". (ע' 15, ש' 9). אין מקום לשלול טענה זו, אך אף היא מצויה מעבר לגבולותיו של ההליך דנן. גם אם אקבלה, לא די בטענת הזכרון המודחק על מנת לייחס למשיב, או לאחר, את המעשים המדוברים במסגרת ההליך דנן. מדובר בסוגייה כבדת משקל בדין הפלילי, בדיני הראיות וסדר הדין הפלילי, ואף בשאלה של מומחיות, וכאמור אין בידיו של בית משפט זה הכלים הדיוניים לברר אם האירועים המדוברים אכן ארעו.

82. יש מקום להוסיף ולומר, מבלי להקל ראש או להמעיט מטענות המבקשת בנוגע לפגיעה מינית בתוך המשפחה, שמחומר הראיות שלפניי, ומעדות המבקשת והעדוֹת מטעמה, עולה שאין למבקשת זכרון מגובש מאותה פגיעה נטענת, אלא הבזקים של דימויים, "פלאשבקים" אותם היא מבקשת לארוג ו"לעבד" לכדי זכרון. גם אם אקבל בהבנה נסיבות אלה, עניין לנו בטענות כלפיהן המשיב אינו יכול להתגונן, טענות ערטילאיות, נטולות זמן, מקום, הקשר או כל תיאור אחר. טענות שמעולם לא הוטחו במשיב קודם לכן, לא נחקרו או הוגשה תלונה בעניינן ושלא נאספו ראיות בעניינן, ולא הובאו חוות דעת נדרשות מטעם מומחים בעניינן וספק עוד אם סדרי הדין בהליך דנן מאפשרים למשיב להתגונן על הצד הטוב ביותר מפניהן - זכות יסודית ובסיסית שעומדת למשיב לצד חזקת החפות.

83. על בסיס הנימוקים המפורטים לעיל, אני מוצאת עוד קושי משפטי בבחירתה של המבקשת לבסס את עילתה, בין היתר, על תיאור המבקשת כ"נפגעת תקיפה מינית", "מתלוננת בעבירות מין" או קורבן של "פגיעה בתוך המשפחה". עם כל ההבנה המתבקשת, תיאורים אלה חוטאים למציאות המשפטית. בסיכומיה הרבתה המבקשת להביא מהפסיקה והספרות לגבי המאפיינים הייחודיים של עדות ותלונה מפי מתלוננים בעבירות מין, והאופן הייחודי בו פועל הזכרון תחת מנגנונים נפשיים שונים, אך ההליך דנן כלל לא נועד לברר טענות אלה, ואפיון זכרונה של המבקשת מהמקרים הנטענים אינו עומד לביורור לפניי.

84. לא נעלם מעיני שגם העדוֹת מטעם המבקשת, נשׁוֹת המקצוע והמתנדבות שבקשו לסייע לה במועדים הרלוונטים, מתייחסות אל המבקשת כקורבן של התעללות ועבירות מין בתוך המשפחה, מצד המשיב ואף הוריה. מוכנה אני להניח לשם הדיון, שהזירה הטיפולית יכולה לסבול את הנחת המוצא לפיה מטופל/ת הם אכן קורבות של

עבירות מין בתוך המשפחה - ואיני קובעת כך כלל - וזאת כדי להיטיב עם המטופל בטווח הארוך, להביע הבנה למצבו ולבסס יחסי מטופל-מטפל. יחד עם זאת, בית המשפט אינו יכול להיות שותף להנחת מוצא זו, ולהחזיק את המשיב כמי שאחראי למעשים מעוררי קבס, שיש בהם לסכן את המבקשת ולהצדיק מתן צו נגדו.

הבחינה הקונקרטית - העילות הנטענות למתן צו הגנה

האירוע בישוב

85. יש מקום לפתוח בהתייחסות חלקית ורלוונטית לאירוע בישוב. אין מקום לקבל את טענת המבקשת בסיכומיה לפיה **"לא משנה"** מה התרחש באירוע. אכן אין מקום לקבוע ממצאים עובדתיים בהקשר לאירוע בישוב. אירוע זה היווה את העילה להגשת הבקשה בהליך בב"ש - הליך שנדחה בהסכמת המבקשת ומתקיים לגביו מעשה בית דין - לכך אתייחס בהרחבה בהמשך הדברים. עם זאת, האירוע בישוב שזור לאורכן ולרוחבן של טענות המבקשת, שרואה באירוע, לפי גרסתה, ראיה למסוכנות מצד המשיב. בבקשתה דן ציינה המבקשת שהמשיב **"ניסה לפרוץ לדירתי בניגוד לרצוני לאחר שסירבתי לפגוש אותו ובקשתי שילך"**. בדיון במעמד צד אחד, טענה המבקשת ש**"אני מאוד מפחדת אם ייקבע דיון במעמד הצדדים. אחרי הדיון הקודם זה החמיר. אחי פרץ לדירה שלי ואיים שלא משנה לאן אלך הוא ימצא אותי"**. בסיכומיה הקדישה המבקשת פרק נרחב לאירוע בישוב, ולדבריה **"האירוע עצמו והתגובה של המבקשת [...] מהווים את הקטליזטור, מוכיחים את הלחץ והפחד שהמבקשת היתה שרוייה בו ומדגימים בצורה שאינה משתמעת לשני פנים את אופיו המניפולטיבי של המשיב, הטוען שפעל מתוך 'דאגה'" (ס' 25)**. נזכיר עוד שלפי גרסתה של המבקשת, לאחר האירוע בישוב חייה לא שבו למסלולם, היא עזבה את הישוב, מצבה הנפשי הדרדר והיא נדדה ממקום אחד למשנהו, מתוך תחושת רדיפה מצד המשיב וצורך להסתתר מפניו ומפני בני משפחתה.

86. גרסות הצדדים מצויות בשני מישורים נפרדים. אומר כבר כעת שאני מאמינה למבקשת שהגעת המשיב לישוב גרמה לה למצוקה גדולה, וכי חרדה גדולה אפפה אותה. היא הסתתרה בתוך ביתה שלה מפני המשיב, שביקש לראותה ולא נסוג מרצונו. העדה ד' ששוחחה בעת האירוע עם המבקשת בטלפון, הזמינה משטרה, כדי להגן על המבקשת מפני המשיב. אני מתרשמת עוד שיש ממש בטענת המבקשת שאירוע זה היווה נקודת תפנית בחייה. יחד עם זאת, לא די בתחושתיה הסובייקטיביות של המבקשת כדי לבסס את גרסתה לגבי האירוע. כשם שיובהר להלן, גרסתה של המבקשת לאירוע בישוב אינה נתמכת בראיות הנוספות המצויות בפניי.

87. שנית, וכשם שצוין לעיל, האירוע בישוב היווה את העילה להליך בו פתחה המבקשת בב"ש (ר' נס' 4' לבקשת המשיב לביטול הצו שניתן במעמד צד אחד בבית משפט זה). במהלך הדיון במעמד הצדדים שם, המבקשת חזרה בה מטענותיה כלפי המשיב בהקשר לאירוע בישוב, כאמור בהחלטה:

"בהסכמת הצדדים, לאחר העיון במכלול שהוגש בתיק והמצוי בו, מתוך הבנה שהמבקשת הבהירה מפורשות את רצונה שהמשיב לא יהא עמה עוד בקשר, כמו גם שהמשיב עצמו הבהיר שיכבד את

רצונה זה, ולאחר שהמבקשת חזרה בה מן האמור בבקשה ובבקשה [צ"ל התצהיר, לז"ק], אני דוחה את התובענה. הצו הארעי שניתן ביום 21.6.21 מבטל בזה במלואו [...]."

88. אני מוצאת קושי משפטי ממשי בעובדה שהמבקשת עושה שימוש מרכזי בטענות עובדתיות מהן חזרה באופן מפורש, דבר שהביא לדחייתן. יש מקום לציין שבמהלך הדיון במעמד הצדדים בפניי ביהמ"ש בב"ש, **המבקשת לוותה בעורך דין מטעמה, והן בשתי מלוות, כפי הנראה מטעם המרכז לנפגעות תקיפה מינית**, וחזקה עליה שנתנה הסכמתה להחלטה לאחר שקילת הדבר. אני מוצאת שמתקיימים בהקשר זה השתק עילה והן השתק פלוגתא, וכי האירוע בישוב אינו יכול להוות עילה למתן צו הגנה מפני המשיב.

89. למעלה מן הצורך אבהיר כי גם אם לא הייתי מוצאת שמתקיים מעשה בית דין בעניינינו, היה מקום לדחות את האירוע בישוב כעילה למתן צו בהליך דנן. נזכיר שהאירוע התרחש ביום 19.6.21, והבקשה דנן הוגשה קרוב לשנה לאחר מכן, ביום 6.4.22. סעיף 3(1) לחוק למניעת אלימות נוקט בלשון **"בסמוך לפני הגשת הבקשה נהג באלימות בבן משפחתו [...]"**. כשם שבואר לעיל, על המבקש להוכיח זיקה ברורה, מבחינת הזמן, בין אותה אלימות לבין מועד הגשת הבקשה, וכי **"חלופי הזמן משמעותי ביותר"** (רמ"ש (ת"א) 893-02-19 פלוני נ' אלמונית, לעיל; גלי רון, 83-84).

90. המבקשת אינה מבססת זיקה בין האירוע בישוב לבין הבקשה דנן, למעט הטענה לפיה אפשר ללמוד מהאירוע על האלימות והמניפולטיביות לכאורה באופיו של המשיב. אין בידי לקבל טענה זו. אשוב ואזכיר שאני מקבלת את תפיסתה הסובייקטיבית של המבקשת לגבי האירוע ואת השפעתו המשמעותית על חייה. עם זאת, במישור העובדתי הראיות המונחות לפניי מתיישבות עם גרסת המשיב, כפי שהובאה לעיל.

91. המשיב לא ביקש להגיע לישוב על דעת עצמו והגעתו לישוב רחוקה מלהיות מעשה נמהר או פזיז. קדמה להגעתו פניה יזומה של אנשי הסגל לבישוב אל המשיב ואל האחות. גב' ג', עו"ס ורכזת רווחה בבישוב העידה לפניי ש"מזכיר הישוב, לז"ק], **פנה לאחות של המבקשת ואמר שאנחנו מאוד מודאגים ממצבה, היא מסתגרת בחדר, אנחנו לא מצליחים לתקשר איתה, היו כמה מקרים שהוזעק אמבולנס**" (ע' 51, ש' 36); **"תראו, כמה חודשים קודם היה אירוע שנקרא אמבולנס והמבקשת אושפזה בבית חולים. אחרי זה היה עוד אירוע, שהמבקשת במשך מספר ימים לא ענתה לטלפון ל - ש' ו - ש' הייתה מאוד מודאגת למצבה, כי חששה שהמבקשת אולי עשתה משהו"** (ע' 54, ש' 27).

92. העדה הוסיפה לגבי הפניה של המשיב אליה, שנעשתה בעקבות פניית מזכיר הישוב כאמור, כי המשיב **"אמר לי שהוא מאוד רוצה לבוא ולראות בעיניים את מה מצבה של המבקשת, כי הוא מאוד מאוד מודאג, כי הוא הבין שהיא סגורה בחדר ולא משתפת פעולה. אני אמרתי לו: 'תשמע, אני לא נמצאת, אין מי שיקבל אותך. אני יודעת שהמבקשת לא רוצה לראות אותך, אני לא מציעה לך לבוא היום'".** זה היה ביום שישי אחרי הצהריים" (ע' 53, ש' 33). גרסה זו מתיישבת עם גרסתו של המשיב, שהעיד ש"זה היה ביום שישי בלילה. אחרי זה, אחרי הרבה שיחות עם [האחות] החלטנו שאני לא אסע באותו ערב, אלא אסע למחרת. בכל זאת זה יום שישי, גם הייתי עם הבת, התינוקת הקטנה שלי בלילה לבד. [רעייתי] טסה לחו"ל לטיסת עבודה, הייתי

צריך להביא את ההורים של [רעייתו] לשמור" (ע' 56, ש' 34).

93. גם האחות הוסיפה על הקשר עם אנשי הישוב בתקופה שקדמה לאירוע ולדבריה "נאמר לי על ידי שירותי הרווחה בישוב כשבמהלך השנה לפני שהתקשר אלי ביוני 21 המבקשת חוותה המון קשיים נפשיים, הזמינו לו [צ"ל "לה", לז"ק] אמבולנס 4 פעמים, ופעם אחת הזמינו משטרה כדי לפרוץ לה את הדירה. לקחו אותה לבדיקה בכפייה. אני יודעת את המציאות אני מכירה את המציאות" (ע' 12, ש' 32).

94. גרסתו של המשיב עקבית לאמור בכתבי הטענות ובתצהיר מטעמו, והן לעדויות מפי עדיו, ואני מוצאת את גרסתו מתיישבת עם יתר הראיות, ולהלן אביא מדבריו בתמצית:

"הגעתי לישוב, דיברתי עם ג', דיברנו קצת, היא הכווינה אותי לדירה של המבקשת, הייתי בה בעבר אבל לא זכרתי איך להגיע, היא אמרה שאם אני צריך אותה היא תהיה פה באזור. דפקתי על הדלת של המבקשת [...] והיא לא ענתה, התקשרתי והיא לא ענתה ואז היא כתבה את ההודעה, התחלנו להתכתב. תוך כדי התכתבות, זה נמשך זמן מה, אני לא זכור בדיוק כמה זמן, דפקתי על הדלת [...] וניסיתי להגיד לה: [...], אני פה בחוץ, אני באתי בשבילך, משהו כזה, 'אני מבין שאת פה בפנים, בבקשה תפתחי לי, אני באתי כדי לעזור לך'. באיזשהו שלב חשבתי שהיא סגורה בממ"ד. בדירה שלה יש לה ממ"ד, זה בישוב [...], זה ממש על [הגבול], וחשבתי שאולי היא לא שומעת את הדפיקות או לא שומעת אותי או משהו כזה [...] אז הלכתי ליד החלון ודפקתי על החלון גם [...] אני דפקתי על החלון כי חשבתי שהיא לא שומעת אותי" (ע' 68-69).

95. גרסת המשיב מתיישבת עוד עם דו"ח הפעולה של משטרת ישראל ממועד האירוע, ממנו עולה שעם הגעת השוטרים, המשיב היה במקום עם רכזת הרווחה והסביר את סיבת הגעתו. מצוין מפי השוטר ש"ניסיתי להסביר לה שאח שלה הגיע מכיוון שהוא דואג לה ושהיא לא עונה לו לפלאפונים" (ר' נס' ח' לתצהיר המשיב). אין חולק עוד שהתלונה שהגישה המבקשת נגד המשיב בעקבות האירוע בישוב, נסגרה בעילה "אין עבירה פלילית".

96. יצוין עוד שאף לא אחת מהעדויות מטעם המבקשת נכחה באירוע, ולא היה בעדותן כדי לסתור את גרסת המשיב, או כדי לסייע לגרסת המבקשת. גב' א' אישרה שלא היתה במקום, אלא כי "הייתי איתה בטלפון תוך כדי" (ע' 22, ש' 14). את הפרטים עליהם הצהירה, שמעה מהמבקשת ומגב' ש' העו"ס (ע' 23, ש' 25; ע' 26, ש' 24). גב' ד' אישרה בחקירתה ש"במקום עצמו אני לא נכחתי" וגם היא ליוותה את המבקשת באירוע באמצעות הטלפון (ע' 32, ש' 39). יתירה מכך, עדה זו היא שהזמינה את משטרת ישראל למקום. כמצוין בדו"ח הפעולה, היא הודיעה למשטרה שהיא רואה את המשיב מתפרץ לדירת המבקשת, בעוד כלל לא היתה במקום כאמור, ואישרה זאת בחקירתה (ע' 33, ש' 35).

97. מחד גיסא אין לייחס לעדה זדון, ולפי ראיית עולמה, היא פעלה להגן על המבקשת מפני אחיה. מאידך גיסא, לא היה מקום לדווח למשטרת ישראל על עדות ראייה של העדה למעשי התפרצות מצד המשיב, דיווח שהוביל להגעת

השוטרים למקום כשהם דרוכים לפגוש ולתפוס מי שלפי החשד ביקש להתפרץ לדירה, וכל זאת בסמוך לגבול פעיל. אני מוצאת במעשה זה אף קלות דעת בניסיון לייחס למשיב מעשים פלייט, ניסיון שעלול להביא להכתמת שמו לשוא. ויתירה אף מכך, עדה זו הוסיפה והגישה תצהיר לטובת המבקשת, ביודעה שכלל לא היתה במקום, ושאינה יכולה להעיד מראות עיניה דבר וחצי דבר לגבי שהתרחש במקום האירוע, והכל תוך הצגת המשיב כמי שביקש להתפרץ לדירת המבקשת:

ש: עכשיו, את אומרת בתצהיר שלך שהמשיב פתח את החלון. האם ראית שהמשיב פתח את החלון?

ת: לא. המבקשת דיווחה לי שהמשיב פתח את החלון (ע' 34, ש' 32)

98. אפשר לסכום ולומר אפוא, שלשם הכרעתי דין, אין לראות באירוע בישוב משום ראיה למסוכנות מצד המשיב. התרשמתי שהמשיב שקל היטב טרם הגעתו לישוב, והוא עשה כן בעקבות פניית מזכיר הישוב ושיחותיו עם רכזת הרווחה, שבפיהם בשורות מדאגות ביותר על מצבה של המבקשת. הוא תכנן את הגעתו היטב ותיאם אותה עם הגורמים הרלוונטיים בישוב.

99. מן החומר שלפניי לא עולה כל ראיה לכך שהמשיב ביקש להרע למבקשת, לפגוע בה או לאיים עליה, אלא ביקש לוודא לשלומה, על רקע הדיווחים מהישוב כאמור. לא מצאתי משקל של ממש בטענת המבקשת לפיה היה על המשיב בנסיבות אלה "להבין את הרמז" מהודעת המבקשת למשיב בזמן אמת, כאילו אינה בבית, או שאינה מבקשת לפגוש בו. בהינתן מצבה של המבקשת כפי שהיה ידוע למשיב ולבני המשפחה ודווח לאחים מהישוב, אין לצפות שהודעות אלה יניחו את דעתו של המשיב, שאכן האמין, וצדק, שהמבקשת נמצאת בבית, בניגוד להודעותיה, ויתכן שמצויה במצוקה.

המיוחס למשיב לאחר האירוע בישוב וההליך בב"ש

100. העילה הרלוונטית היחידה העולה מבין טענות המבקשת, היא הטענה לפיה המשיב לא פסק בעצמו או באמצעות אחרים, מהניסיונות לאתרה, לאחר האירוע בישוב, וזאת חרף התחייבותו בהליך בב"ש להימנע מכל יצירת קשר עמה. ניסיונות אובססיביים שגרמו לה למועקה גדולה, ומהווים הפרה של הצהרת המשיב בפניי בית המשפט בב"ש. המבקשת לא קשרה בין טענות אלה לבין אחת העילות הנקובות בסעיף 3 לחוק למניעת אלימות, וכזכור, בסיכומיה העמידה את העילה לבקשה על החלופה בסעיף 3(3). ניזכר שבתצהירה תיארה המבקשת "טלפונים לחברותי מבני משפחה אחרים שלי שמנסים לאתר אותי בצורה אובססיבית", וכן "דיווחים מחברות ואף המשיכו השיחות אל הפלאפון שלי באופן ישיר". המבקשת תיארה עוד "שיחות מגבר" ממספר שלא הכירה ו"הודעות מוזרות ושיחות טלפון ממספרים שחסמתי". את כל אלה מייחסת המבקשת למשיב, באופן ישיר או עקיף.

101. המבקשת לא הציגה כל ראיה הקושרת את המשיב למעשים הנטענים. יש מקום להשתומם על הדבר שעה

שהמבקשת אוחדת בראיה הטובה ביותר לטענותיה. לטענתה חלק מהשיחות או הפניות נעשו "אל הפלאפון שלי באופן ישיר" כאמור. ואף על פי כן המבקשת נמנעה מלהציג ראיה כלשהי, שלכאורה מצויה, או היתה מצויה במכשירה. יתירה מכך, לטענת המבקשת התבצעו שיחות אליה או אל חברותיה "מבני משפחה אחרים שלי" - משמע אנשים המוכרים לה ואותם היא יכולה לזהות ולנקוב בשמם, אך המשיבה נמנעה מהרחבת טענות אלה. כמו כן, המבקשת לא הציגה ראיות לפניות שנעשו לפי הטענה לחברותיה או לאחרות שמוזכרות בתיאוריה, באמצעות או שלא באמצעות העדת אותן חברות. יתירה מכל אלה, בהנחה שאותן פניות טלפוניות אכן התרחשו, המבקשת לא הוכיחה את הטענה שהמשיב הוא מי שעומד מאחוריה, באופן ישיר או עקיף. המבקשת לא התייחסה להעדר הראיות מצידה, ולא העמידה נימוק להמנעותה מהצגתן.

102. יובהר שבמישור העובדתי, המבקשת אישרה שהמשיב עצמו לא יצר עמה קשר (ע' 13, ש' 6) אך הוסיפה להחזיק בטענה שהוא העומד מאחורי אותן שיחות והודעות טלפון. בתשובותיה לא היה כדי להתגבר על הקשיים העולים מהעדר הראיות למיחוס למשיב:

"ש: תאשר לי שמאז ההליך בבאר שבע ביוני 2021, המשיב לא יצר איתך שום קשר
ת: אני לא יכולה לאשר דבר כזה, כי הוא יצר קשר דרך אנשים אחרים שעקבו אחריי
ש: אני רוצה שתראי לי את זה. איך את יודעת שזה המשיב?
ת: כי אין שום סיבה אחרת שמישהו יחפש אותי (ע' 11, ש' 14)
[...]

ש: אז תראי לי איפה זה קשור למשיב. איך את מוכיחה שיש איזשהו קשר למשיב?
ת: אימא שלי לא הייתה בקשר איתי יותר מ-10 שנים. פתאום אחרי בית המשפט בבאר שבע היא שולחת חוקר פרטי לעקוב אחריי? אני לא מבינה מאיפה זה בא. אני חושבת שמה שקורה פה זה שהוא לא יכול לוותר על השליטה. הוא מפעיל את החברים שלי, הוא מפעיל אנשים אפילו מהישוב להפר סודיות ולחשוף מסמכים רפואיים שלי, הוא מפעיל אפילו את בית המשפט (ע' 11, ש' 29)
[...]

אני לא שוטר ואני לא חוקרת, אבל אני יכולה להגיד מההיכרות שלי עם המשפחה שלי ומהתבונה שלי כבן-אדם בוגר ואחראי, אני יכולה להגיד לך שאני מאמינה ואני בטוחה בזה שהוא זה ששלח את אימא שלי ואחותי לעשות מעקב. אני חושבת שהוא מנסה להשתיק אותי, כי הוא יודע מה הוא עשה" (ע' 12, ש' 6).

103. בית המשפט מכבד את חירותה של המבקשת להסיק היסק לוגי כמעשה בני האדם, מתוך הכרותה עם הנפשות הפועלות כראות עיניה ובהתאם לראיית עולמה. אך לא די באמונתה הסובייקטיבית של המבקשת על מנת לבסס נגד המשיב עילה למתן צו כנגדו. לדברים משנה תוקף שעה שהמבקשת נמנעה מהצגת ראיות המצויות תחת ידה, ואשר היה בהן לשפוך אור על קיומן והיקפן של אותן שיחות ופניות, והזיקה הנטענת בינן ובין המשיב.

104. כמו כן, אף לא אחת מן העדות מטעמה של המבקשת יכולה היתה לשפוך אור על הנטען נגד המשיב בהקשר

זה. העדה א' אישרה שלא נתקלה בראיה אובייקטיבית לכך שהמשיב ניסה בעצמו או באמצעות אחרים לפנות אל המבקשת או לאתרה (ע' 30, ש' 8); כך גם העדה ד' אישרה שכל הנטען על ידה בהקשר זה ידוע לה מפיה של המבקשת בלבד (ע' 32, ש' 24); וכך אף העדה ע' (ע' 46, ש' 33); העדה ש' העידה שכל הידוע לה הוא מפי המבקשת, וכי היא מאמינה לה, ולא היה בידה כל מידע קונקרטי בהקשר זה. יש מקום להביא מדבריה בחקירתה:

"ת: אני חוזרת ואומרת שמה שידוע לי זה מה שהמבקשת מספרת לי, ובתור עובדת סוציאלית יש להגיד שגם מאמינה לה, ולדבריה הוא ממשיך לנסות לייצר איתה קשר טלפוני ולחפש אותה דרך חברים שלה. זה מה שידוע לי, זה מה שאני הייתי עדה אליו באופן ממשי, מה שהיא משתפת אותי ועוד אנשים

ש: ומתי למשל היא אמרה לך שהוא ניסה ליצור את הקשר? באיזה מועד?

ת: בחודשים האחרונים, אין לי מועד ספציפי. כשהיא התכתבה איתי בחודשים האחרונים, היא אמרה שהוא בכל מיני מקומות והוא מנסה לחפש אותה ולדעת איפה היא נמצאת וליצור קשר עם חברים שלה כדי למצוא את הכתובת שלה

ש: למי למשל הוא פנה? תספרי לי מישהו ספציפי שהוא פנה מהחברים שלה

ת: לא יודעת, אני לא יודעת. אני אומרת שוב, אני לא באזור [...]" (ע' 40, ש' 6).

105. אין חולק שלאחר האירוע בשוב, המבקשת ניתקה את כל הקשרים עם כל בני המשפחה. מעדותה של אמם של הצדדים עלה כי הלה עשתה כל שלאל ידה על מנת לאתר את המבקשת. כך, היא פנתה למספר מחבריה של המבקשת, אך גם הם לא ידעו על מקום הימצאה ובחודש ספטמבר 2021 פנתה האם למשרד חקירות לשם איתורה של המבקשת וקבלת אות חיים ממנה. העדה נתנה הסבר מניח את הדעת מדוע מאמצים אלו ננקטו דווקא לאחר האירוע בשוב ויש מקום להביא מדבריה האם בחקירתה הנגדית בהקשר זה:

"פניתי בסוף ספטמבר, כיוון שניסיתי כל מיני דברים, לפנות לחברים שלה, לראות אם יש קשר, אם מישהו יודע עליה. עד יוני 2021 היא הייתה בקשר עם האחים, עם המשפחה, עם ההורים שלי סבה וסבתה, עם חברים אני מתארת לעצמי, ומאז היא ניתקה את הקשר [...]. ופשוט כאימא, לא ידעתי מה קורה, לא ידעתי אם היא חיה או מתה (ע' 77, ש' 23).

[...] ביוני 2021 היא ניתקה את הקשר עם כולם. לא ידענו איפה היא, לא ידענו אם היא חיה או מתה, לא ידענו אם היא מתגלגלת ברחובות, לא ידענו אם היא ירדה לזנות חס וחלילה, לא ידענו אם היא לוקחת סמים, לא ידענו שום דבר עליה, כלום, כלום. לכן, כבר באוקטובר לא יכולתי" (ע' 78, ש' 1).

106. גרסה דומה נשמעה מפי האחות, שהעידה בהקשר זה כך:

"[...] אמא שלי הזמינה את החוקר הפרטי וידעה אותי. בתור אמא גם אני הייתי עושה כל דבר כדי לראות שהבת שלי בסדר, וחיינו בחרדה שאולי המבקשת תמצא ללא רוח חיים ברחוב או התאבדות הייתי עושה הכל שיהיה בסדר. אני לא הצלחתי למצוא אותה, וביקשתי מ - ש' שתגיד לי אם היא חיה

ומתה" (ע' 13, ש' 30); "אנחנו מסתובבים בחדרה עד היום ממה שיקרה לה. כל הדברים ששעיתי ושהורי עשו- אמי נסיונות לאתר אותה רק כדי לוודא שהיא בסדר, מטופלת, מקבל עזרה. שהיא לא זרוקה ברחוב, נטלה כדורים, אנחנו לא יודעים מה קורה איתה. היא ניתקה את הקשר עם כל החברים שלה ולא רק איתנו" (ע' 14, ש' 27).

107. ההסבר שניתן לעיתוי שבו פנתה אמם של הצדדים לאיתור המבקשת, עולה בקנה אחד גם עם התכתובת העניפה (מסרונים) שצרף המשיב, ואשר הוחלפה בין המבקשת לבין וכן בינה לבין רעייתו והאחות. תכתובת זו מלמדת על קשר הדוק, חיובי ורציף לכל הפחות בין האחים והרעיה לבין המבקשת. ניכר כי היה בקשר שבין האחים והרעיה לבין המבקשת, כדי לספק להורים עדכון בעניינה של המבקשת ולהניח את דעתם בדבר מצבה. לעומת זאת, לאחר האירוע בשוב ומשנותק הקשר בין המבקשת לאחיה ולרעיה, ולא היה עוד בידי ההורים מידע בעניינה, ניתן להבין מדוע פנתה האם בניסיונות שונים לאתר את המבקשת באמצעות צדדים שלישיים.

108. ניתן לסכם טענה זו בכך שהמארג הראייתי שהובא בפניי לא מבסס כל קשר בין המאמצים לאיתור המבקשת לאחר יוני 2021 לבין המשיב. המבקשת כאמור לא צרפה בדל ראיה הקושר את המשיב לאותם מאמצים לאיתורה. לכך יש להוסיף כי אמם של הצדדים והאחות העידו כי האם היא שיזמה את אותם חיפושים אחר המבקשת ואף ניתן הסבר מניח את הדעת לסיבה בגינה בוצעו החיפושים בעיתוי בו בוצעו, הסבר שמתיישב עם הראיות החפציות שצרף המשיב. בנסיבות אלו אני קובעת כי המבקשת לא הוכיחה כי המשיב הפר את ההתחייבות שניתנה מצדו במעמד הדיון בב"ש או כי בוססה תשתית ראייתית מינימאלית הקושרת אותו לחיפושים אחריה ולפניות שבוצעו אליה לאחר יוני 2021.

סעדים מתוקף החוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001

109. לא נעלם מעיני שבסיכומיה עתרה המבקשת לקבלת סעדים מתוקף החוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן - "**החוק למניעת הטרדה**"), סעדים המוקנים לבית המשפט במסגרת ההליך דנן, מתוקף סעיף 2(ח1) לחוק למניעת אלימות. יש בסעדים המבוקשים משום הרחבת חזית. ההליך דנן לא נגע לעילות מתוקף החוק למניעת הטרדה, והמשיב לא התגונן מפניהן.

110. מבלי לגרוע מן הדברים, אפשר למצוא קווי דימיון בין העילות המנויות בחוק למניעת הטרדה מאיימת לבין הנטען נגד המשיב בהליך דנן, ואלו הן:

2. (א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.
- (ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו;

[...]

111. בשים לב לכל הנקוב בפסק דיני דנן, יפה הפסוק אף לעילות אלו. היסוד העובדתי שבבסיס הבקשה, לפי שני דברי החקיקה, הוא זהה. הטענה לעילות מתוקף החוק למניעת הטרדה מאיימת, אינה מרפאת את הקשיים עליהם עמדתי בביסוס הנטען כלפי המשיב. בהקשר זה נפסק:

"...עם זאת, לא נראה לי לנכון ליתן בידו של הנפגע - התובע, את האפשרות 'לקפץ' מהחוק למניעת אלימות במשפחה לחוק למניעת הטרדה מאיימת לאחר שניתן צו הגנה לפי חוק למניעת אלימות במשפחה [...] בין אם התקיימו, התנאים למתן צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, עת ניתן הצו לפי חוק למניעת אלימות במשפחה, לראשונה, ובין אם לא התקיימו הרי שאין מקום ליתן את הצו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת שכן אין מחלוקת שלעת בקשתו, חצי שנה אחרי שניתן הצו לפי חוק למניעת אלימות במשפחה, לא מתקיימים התנאים למתן הצו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת" (תמ"ש (ת"א) 32952/05 פ.ב.כ נ' מ.ב.כ, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 8.2.2006; וגם תמ"ש (נצ') 38359-12-11 א.ב.א. (קטין) נ' ד.ב.א, לעיל).

תמצית המסקנות וההכרעה

112. ביהמ"ש אינו מטיל כל ספק בכנות מניעה של המבקשת ובאמונתה בצדקת טענותיה ובכך שההליך דנן ננקט על ידה שלא ממניע פסול או מיצר נקמה.

113. אלא שכמוסבר באריכות לעיל, ההליך בו נקטה המבקשת אינו ההליך המתאים לבירור טענותיה החמורות כלפי המשיב שעניין, פגיעה מינית והתעללות מתמשכת החל מתקופת הילדות, אשר הודחקו על פי הנטען לאורך השנים והחלו לצוף כ"פלאשבקים" רק בשנים האחרונות. טענות חמורות מעין אלה מחייבות קיום חקירה משטרתית מקצועית ובהמשך לממצאיה, קבלת החלטת הפרקליטות הפלילית בדבר הגשת כתב אישום.

114. ביהמ"ש הדן בהליך הפלילי הוא היחיד שהנו מוסמך ובעל הכלים לעריכת בירור בטענות מסוג זה, על חומרתן, מורכבותן והשלכתן. לרשותו עומדים סדרי הדין המאפשרים בין היתר גם שמיעת מומחים רלוונטיים וכך גם כלים להבטחת שמירה והגנה על זכויות נאשמים וקורבנות נפגעי עבירה. בימ"ש אזרחי, לרבות בימ"ש לענייני משפחה, לא נועד ואינו מוסמך לברר טענות מסוג זה (על מורכבות ההכרעה בטענות מסוג זה הנסמכות על זכרונות שהודחקו, הצורך בהסתייעות בחוות דעת מומחים והבירור הראייתי המורכב הנדרש לרבות בשאלת אמינות הזכרון (ראו למשל:

ע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 10.9.14).

115. בנוסף לכך, כפי שהובהר לעיל, הבחירה בהליך דנן **ככלי שיקומי** חוטאת לתכלית ההליך. צו הגנה מהווה סעד מהיר, המיועד למקרה שבו נשקפת מסוכנות מיידית. הוא לא נועד לבירור ראייתי של האשמות פליליות חמורות ומורכבות, שארעו בעיקרן בעבר הרחוק וככזה, הוא אף לא נועד לשמש ככלי שיקומי לקורבן עבירה. בנסיבות אלו סבורני כי ההליך דנן חרג ממסגרתו המקובלת, הן במהות הטענות והן בהיקף העדויות.

116. לאמור יש להוסיף שכמפורט לעיל, המבקשת **לא הציגה מארג ראיות מינימאלי התומך בבקשתה** -

א. כך באשר לטענה הכללית בדבר **התעללות מינית ופיזית בילדות** - המבקשת לא העידה על זכרונותיה מתקופה זו וניסתה להימנע מכך בתצהירה ונראה כי עניינים אלו עדיין **מעובדים** על ידה בסיוע אנשי הטיפול וכלל לא ברור האם באמתחתה גרסה ממשית ובהירה. לא למותר לציין כי המסמכים הרפואיים שצרפה המבקשת לא מבססים ממצאים כלשהם כלפי המשיב, הם מבוססים כולם על דיווח המבקשת עצמה לאותם גורמים, ומלמדים כי יש בתסמינים אותם היא חווה כדי ללמד על אירועים פוסטטראומטיים בעברה, מבלי שפורט תוכנם של אותם אירועים ומבלי שאלו נקשרו באופן כלשהו למשיב. לכך יש להוסיף כי בבוא ביהמ"ש ליתן סעד של צו הגנה על בסיס העילה המפורטת בסעיף 3(3) לחוק, עליו לגזור על עצמו מידת ריסון ואיפוק (עמ"ש (ב"ש) 58533-05-16 א.ד. נ' ד.י.ד., לעיל).

ב. כך גם באשר **לאירוע הקונקרטי בישוב**, הראיות שצורפו מתיישבות עם גרסת המשיב לפיה הגעתו לישוב נעשתה לאחר פנייה מצד גורמים בישוב אל אחותו והדאגה שלוותה לה. הגעתו לא היתה פתאומית או נמהרת, אלא נעשתה ביישוב הדעת, למחרת היום ובתיאום וכעולה מדוח הפעולה, לא נמצא חיזוק לטענות המבקשת בהקשר זה והתלונה נסגרה מסיבת העדר עבירה פלילית. לכך יש להוסיף את פער הזמנים שבין מועד האירוע (יוני 2021) ביחס למועד הגשת הבקשה בפניי (אפריל 2022), אשר אינו עומד בתנאי החוק למניעת אלימות, הדורשים סמיכות זמנים בין המעשה לבין מועד הגשת הבקשה. בנוסף, בעניין אותו אירוע ניתן פסק דין בביהמ"ש בבאר שבע **הדוחה** את הבקשה וזאת לאחר שמהבקשת היתה מיוצגת ומלווה באנשי מקצוע במסגרת אותו הליך. משכך, פסק הדין אכן מהווה "מעשה בית דין" ולא ניתן עוד לערער אחריו.

ג. גם בנוגע למעשים המיוחסים למשיב **לאחר האירוע בישוב**, שעניינם פניות חוזרות ונשנות למבקשת באמצעות אחרים על מנת לאתר את מקום המצאה ובאופן המפר את התחייבותו של המשיב בהליך בב"ש, הרי שלא צורף בדל ראיה הקושר את המשיב לפניות אלו. גרסת המשיב מתיישבת עם גרסת אמם של הצדדים שאשרה כי פנתה לחוקר פרטי על מנת שיאתר את המבקשת וזאת נוכח דאגתה הרבה כלפיה. העדה הסבירה בעדותה כי מעשיה אלה בוצעו דווקא לאחר חודש 6/2021, מאחר ומאותו מועד חדלה מלקבל מידע על אודות המבקשת, נוכח הנתק שנוצר בין המבקשת לאחיה, מהם שאבה את המידע עד לאותו מועד. גרסה זו של העדה לא נסתרה ומתיישבת גם עם גרסת האחות ועם הראיות החפציות שצרף המשיב.

117. **אשוב ואדגיש כי אני מאמינה למבקשת כי פנתה לביהמ"ש בפנייה כנה ומתוך אמונה בצדקתה ובשל חשש ממשי לשלומה.**

לאור זאת לא ניתן להימנע מלתהות מדוע אין מקום ליתן את הדעת לחששה הכן של המבקשת, הגם שנותר לעת הזו חשש סובייקטיבי בלבד, בהינתן כי הצדדים הנם אנשים בגירים אשר אינם מתגוררים תחת קורת גג אחת או בסמיכות. שהרי, **בפן המעשי**, לכאורה, לא יגרם כל נזק למשיב ממתן הצו ואילו נראה כי מתן הצו יביא מזור נפשי ממשי למבקשת (זו אף הסיבה שביהמ"ש עשה מאמצים רבים להביא את הצדדים להסכמה בתחילת ההליך, למתן התחייבות הדדית לאיסור יצירת קשר, על מנת לייתר את ניהול ההליך אשר היה כרוך במעמסה רגשית משמעותית עבור כל הצדדים המעורבים).

118. אלא שמקובלת עלי טענת המשיב ולפיה **בפן ההצהרתי**, מתן גושפנקא לחששות המבקשת בדמות של צו הגנה שיפוטי, הנה בעלת משמעות קשה עבורו ובעלת פוטנציאל לפגיעה ממשית בשמו הטוב. חששותיה של המבקשת מושתתות על האשמות חמורות כלפיו, אותם הוא מכחיש מכל וכל ולטענתו חש פגיעה מעצם העלתן נגדו. אזכיר שהזכות לשם טוב היא זכות יסודית, וככזו הוכרה כנגזרת מהזכות לכבוד המוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. כלשון הנשיא בדימ' אהרן ברק, הזכות לשם טוב היא **"זכות-בת"** לזכות לכבוד (ר' אהרן ברק, **"כבוד האדם - הזכות החוקתית ובנותיה"**, "נבו", תשע"ד-2014, כרך ב', 615-628). יפים בהקשר זה אף דברי כבוד השופט מ' חשין ז"ל לפיהם **"שמו הטוב וכבודו של אדם יקרים לו מכל-יקר, לעיתים גם מחייב [...]** **כבודו ושמו הטוב של אדם יקרים לו - למצער - כגופו"** (בג"ץ 6126/94 **סנש נ' רשות השידור**, פ"ד נג(3) 857).

119. כמו כן, וכשם שצוין לעיל, במישור המעשי, לכאורה לא יגרם למשיב נזק בעקבות מתן צו המרחיק אותו מסביבת המבקשת ואוסר עליו ליצור עמה קשר. אך לא אוכל לשלול את חששותיו של המשיב, לפגיעה אפשרית בעתידו המקצועי. המשיב עמד על עיסוקו ומסלולו המקצועי וכן על שאיפותיו לעתיד, שמימושן מחייב שתדמיתו ושמו הטוב יהיו ללא רבב - רבב שעלול לדבוק בו במידה וינתן נגדו צו. גם אם חשש רחוק הוא, לא אוכל לפסול חשש זה מצד המשיב, שעלול להיות בו ממש. לא אוכל לפסול עוד את האפשרות שעצם חששו הסובייקטיבי של המשיב מפני הכתמת שמו יהווה "גורם מצנן" עצמי ויביא את המשיב למשוך ידו מהגשמת שאיפותיו, מתוך החשש לגילוייו של דבר הצו ברבים. כדברי כבוד השופט משה דרורי, **"[...] עדיין זכאי כל אדם, כולל המשיב, לכך שלא יינתן נגדו צו כלשהו, ללא ביסוס משפטי [...]** **גם אם המטרה של בית משפט קמא, היתה רצון ליצור רגיעה [...]** **עמדתי היא כי מן הראוי שלא ייעשה הדבר תוך הכתמת שמו של צד, שעל פני הדברים, לא חטא ולא פשע כלל"** (בר"ע (י-ם) 179/04 **נס שובל נ' מרים ניסים**, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 10.8.2004).

120. במקרה אחר, בשינויים המחוייבים, ציין כבוד השופט אסף זגורי, כי **"[...] מעבר לעובדה שהמשיב נדרש לייצוג משפטי, להתייצב לדיונים, לעבור בדיקת פוליגרף... הנתבע רשאי שלא יעמוד כנגדו צו מניעה שיפוטי, מקום שלא קיימת עילה למתן צו כאמור. שכן כל אדם זכאי לכך שלא יינתן נגדו צו כלשהו ללא ביסוס משפטי"** (תמ"ש (נצ') 38359-12-11 **א.ב.א. (קטין) נ' ד.ב.א.**, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 13.1.12).

121. לכך יש להוסיף את עמדת הפסיקה שהובא ממנה בפסק הדין דנן, ולפיה, ככלל, אין לעשות שימוש בסעד

המבוקש על סמך תחושות סובייקטיביות בלבד (תמ"ש (נצ') 38359-12-11 א.ב.א (קטין) נ' ד.ב.א, לעיל; וגם תמ"ש (ת"א) 28990/08 א.ח.א נ' א.ה.מ, פורסם במאגרים משפטיים, מיום 1.2.09 - קל וחומר כשמנגד עולה חשש ממשי לפגיעה בשם הטוב.

122. בנסיבות אלו, שוכנעתי, כי חרף העובדה שבפן המעשי, לכאורה, אין כל פגיעה במשיב מעצם מתן הצו ואילו מנגד קיימת תרומה מהותית להשקטת נפשה של המבקשת, הרי שבהעדר הסכמה, אין בסמכותי להעניק למבקשת את הסעד המבוקש על ידה. זאת, נוכח העובדה שראיותיה של המבקשת, כפי שהובאו בפני ערכאה זו, אינן מבססות עילה מהעילות בגינן ניתן לתת הצו המבוקש ובהינתן כי מקובלת עלי טענת המשיב כי בנסיבות מקרה זה, מתן הצו עלול להביא לפגיעה ממשית בשמו הטוב.

123. **בטרם סיום, ביהמ"ש מוצא לנכון לחזק את המבקשת על ההליך הטיפול המשותף אותו היא עוברת, בתקווה כי יהיה בו מזור לסבלה ולקשייה.** ביהמ"ש סבור כי על משפחתה של המבקשת לכבד את בקשתה ולאפשר לה לעבד את חוויותיה, תוך שמירת מרחק ונפרדות, להם היא זקוקה בתקופה זו.

124. עוד יחודד כי אין באמור בפסק דין זה משום קביעה כלשהי בדבר התקימותם או אי התקימותם של המעשים הנטענים בעבר הרחוק, ממצאים שראוי להם כי יתבררו בהליכים המתאימים. כל שנקבע בפסק דין זה הוא שהמבקשת לא הביאה במסגרת ההליך דגן ראיות להוכחת טענותיה הקשות בעבר הרחוק והקרוב וכמו כן כי אין לבית משפט זה את הכלים המתאימים לברר את חלקן של הטענות הנוגעות לעבר הרחוק, מפאת אופיין ומורכבותן והצורך בכלים משפטיים ובסדרי דין, שאינם מנת חלקו של ההליך דגן.

125. **לא ניתן לסיים פסק דין מבלי לציין כי המשיב הצהיר כבר בפתח ההליך, כי אין לו כל עניין ביצירת קשר עם המבקשת בניגוד לרצונה** (ראו למשל פרו' הדיון מיום 26.4.22 עמ' 5 ש' 19).

ביהמ"ש התרשם כי המשיב יקפיד על ההתחייבות האמורה מפאת רצונו העז להבטיח כי שמו הטוב לא ייפגע עוד. בכך יש לענות על רצונה של המבקשת, שלדבריה **"כל שהמבקשת מבקשת מהמשיב זה שיהיה לה לנפשה, שלא ידבר איתה, שלא יתקרב אליה, שלא ישלח לה הודעות או ישלח לה אנשים [...]** כדי למצאה!" (ס' 8 לסיכומים).

126. **סוף דבר, הבקשה למתן צו הגנה נגד משיב 1, נדחית.**

ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד משיבים 2-3, בהסכמה. תוקף הצו למשך 12 חודשים החל ממועד הגשת הבקשה (4/2022).

בנסיבותיו הרגישות והמורכבות של מקרה זה, אין צו להוצאות.

פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, ו' אדר תשפ"ג, 27 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.